

KOBTÁRS
HANGON

KORTÁRS HANGON'25

Nemzetközi Irodalmi Pályázat

A KÖTET AZ ESZTERHÁZY KÁROLY KATOLIKUS EGYETEM
GONDOZÁSÁBAN KÉSZÜLT

Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat
XXI. kötet

A sorozat alapító szerkesztője:
JÓNÁS ZOLTÁN

Szerkesztő:
KISPÁL DÁNIEL

Olvasószerkesztő:
HERÉDI REBEKA

Borítóterv:
KARSAI ALEXANDRA

Eddig megjelent kötetek:

Volt egy ember

József Attila költészete ma (2005)

Tavaszi zsongás (2006)
Kortárs hangon (2007)
Kortárs hangon (2008)
Kortárs hangon (2009)
Kortárs hangon (2010)
Kortárs hangon (2011)
Kortárs hangon (2012)

Kortárs hangon (2013)
Kortárs hangon (2014)
Kortárs hangon (2015)
Kortárs hangon (2016)
Kortárs hangon (2017)
Kortárs hangon (2018)
Kortárs hangon (2019)

Kortárs hangon (2020)
Kortárs hangon (2021)
Kortárs hangon (2022)
Kortárs hangon (2023)
Kortárs hangon (2024)

KORTÁRS HANGON '25

*Válogatás
az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem,
a Miskolci Egyetem és a
Partiumi Keresztény Egyetem
Nemzetközi Hallgatói Irodalmi Pályázatából*

Líceum Kiadó
Eger 2025

Szerkesztő:
KISPÁL DÁNIEL

Olvasószerkesztő:
HERÉDI REBEKA

A kötetben közölt képeket a Kortárs hangon '25 Nemzetközi Hallgatói Irodalmi Pályázatára készítették az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Média és Design Intézetének grafikusművész szakos hallgatói

Borítóterv:
KARSAI ALEXANDRA

ISSN 1789-9095 Kortárs hangon
ISSN 1789-9087 Egri-Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat

A kiadásért felelős az
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem rektora
Megjelent az EKKE Líceum Kiadó gondozásában
Kiadóvezető: Nagy Andor
Felelős szerkesztő: Kusper Judit
Tördelés: Csombó Bence

Megjelent: 2025. április, Költészet nap
Példányszám: 150

Készítette: az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem nyomdája
Felelős vezető: Kérészy László

Tartalomjegyzék

Előszó.....	9
Mátyás Emőke Ibolya: Bözödi örökség	11
Mátyás Emőke Ibolya: Időbe zárt.....	12
Usier Tamara: Patakpartok.....	13
Usier Tamara: A felső szomszéd érdekében	14
Csóka Zsófia: a száztiz éves hirdetőtábla [plakátmagány]	15
Csóka Zsófia: Hátról és sötétben	16
Horváth Gréta: Sanzon	18
Vozáry Viktória: Huo Ping nagyí	19
Vass Gergely: Csapra vert kozmogónia – Corpus narcoticum	21
Aux Eliza: Bányász, fonónő, marokszedő és kereskedő.....	23
Aux Eliza: Sebességkorlátozás	25
Buna Blanka-Boróka: A fáraó könyve	27
Buna Blanka-Boróka: Csak utánad.....	29
Kócsó Alexandra: twenties.....	31
Kócsó Alexandra: még ma.....	32
Hochhauser Ronald-Erik: A fonál vége	33
Baski Bíbor Boglárka: XXI. század	36
Pócs Blanka: Damnatio memoriae	37
Pócs Blanka: 23-mas	38
Juhász Szilvia: Eutanázia	40
Hajdú Lilla Réka: Az anyagban hagyod magad	41
Dávid Luca: Anna néni.....	42
Fóthi Virág Mercédesz: Sodródunk az árral	45
Fóthi Virág Mercédesz: Kötéltánc	47
Jére Anett: Norvég evés	48
Demény Balázs: Egy pad	49

Demény Balázs: Szerelmes végpontok.....	51
Elek Zsófia: Élet-halál	53
Elek Zsófia: Tanár-diák.....	54
Bugya Anikó: Kétpólusú világ	55
Bugya Anikó: Hogyan tehetnélek boldoggá, Anyám?	56
Zayas Torres Livia: Ébrenlét	58
Zayas Torres Livia: Jövendő.....	59
Nyíkon Liza: Egy doboznyi belőled	60
Nyíkon Liza: Rólad álmodom	61
 Horváth Gréta: Otthon.....	 62
 Szegedi László: Forradalmak tanulsága.....	 63
Szegedi László: Sírkerti mementó	65
Borzasi Theodóra: Soha	67
Rapi Alexandra Enikő: Madárka	68
Rapi Alexandra Enikő: Ördögi körforgás.....	71
Németh Piroska Klaudia: Nem várt haver	72
Németh Piroska Klaudia: Bekrepált masina	74
Kocsis Erzső: Csillagok bátorságát	75
Kocsis Erzső: Egy kondrit és egy szén-alapú lény	77
 Baski Bíbor Boglárka: Váró.....	 79
 Kis Kornél: A három	 80
Kis Kornél: Sorsokba fonódva.....	82
Jancsó Bernadett: Ötkoronás.....	83
Jancsó Bernadett: Megtisztulás	85
Fazekas Levente Áron: Ismert idegen	87
Fazekas Levente Áron: Ősz lettem	88
Zayas-Torres Eduardo: Kilencvenkilenc százalék.....	89
Zayas-Torres Eduardo: Nincs kapcsolat	90
Pocsai Eszter: Buborékok.....	92
Pocsai Eszter: Munkaszünet.....	94
 Horváth Gréta: Ladik	 96

Olasz Anna: Lassan olvasni	97
Rácz-Rónyai Ágnes: Kapcsolatok.....	99
Rácz-Rónyai Ágnes: Kapcsolódások.....	101
Végh Fruzsina: Honvágytársak.....	103
Végh Fruzsina: Anyaság.....	105
Rónaszéki Tímea: Árulás a chaten	107
Rónaszéki Tímea: Másként kódolva	110
Jére Anett: Na Zdrowie!	113
Nemes Virág: Láthatatlan kapocs	114
Láng Blanka: Végső utazás.....	115

Előszó

A saját hang megtalálása, avagy *Kapcsolatok és kapcsolódások* 2025-ben

Írni nem is olyan egyszerű. Hiába tanuljuk meg egymás mögé helyezni és összekötni a betűket, a betűket szavakká, majd a szavakat mondatokká fűzni, az egységes szöveg megszerkesztése során tudnunk kell, mit is szeretnénk mondani szavainkkal, mondatainkkal. Mindez még nehezebbé válik akkor, ha a forma és téma nincs előre megadva például egy iskolai feladatban, hanem mindkettő saját belső világunk manifesztálódásának eredménye lesz.

Írni nem egyszerű akkor sem, ha túl sok kérdés és téma kavarg bennünk, vagy éppen nem értjük, mi is zajlik körülöttünk a világban, de akkor sem könnyű megszólalni, ha nagyon is értjük. A tehetség mellett bátorság is kell hozzá, önmagunk megmutatásának vágya, hogy szövegviláginkból új külső és belső világok épülhessenek.

Az idei tanévben 55 hallgató vállalkozott arra, hogy az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, a Miskolci Egyetem és a nagyváradi Partiumi Keresztény Egyetem szervezésében immár 20. alkalommal kiírt Kortárs Hangan pályázatra verset vagy rövid prózát küldjön. A pályázók hét magyarországi egyetem és főiskola, illetve Délvidék, Felvidék, Erdély, Partium és Kárpátalja magyar egyetemeinek diákjai, akik magyarul, a magyar nyelvű költészeti és prózai hagyományba belépve alkották meg műveiket, verselték meg érzéseiket, tették történetélményeiket, fantáziavilágukat. A létrejött alkotások első lépéseknek is tekinthetők, mely lépések mindig közelebb visznek valaminek a megértéséhez, átértelmezéséhez, de közelebb visznek mások, embertársaink kérdéseihöz, problémáihöz is, a kimondás gesztusa által pedig képesek csökkenteni azt a feszültséget, amit a meg nem született vers, a ki nem mondott gondolat, az elnémitott vélemény okozhat.

A Kortárs Hangan pályázat munkáját már a kezdeti időszaktól követve kirajzolódik egy számunkra oly fontos mintázat is: a fiatal felnőttek – jelen esetben a felsőoktatásban részt vevő korosztály – irodalmi alkotásra érdemes gondolatai, témakörei egyrészt állandóan visszatérő elemekkel rendelkeznek, mint amilyenek a személyiségfejlődés és életút aktuális stádiumával szinkronban lévő párkapcsolati problémák megjelenítése, a felnőtté válás útvesztői vagy éppen a felnőttekkel vagy a hatalommal való viszony. A megszólalások ilyenkor elsősorban a líra műnemében keresnek formát, rezonálva a belső világ minden rezdülésére. Az utóbbi néhány

évben azonban egy kis elmozdulás is megfigyelhető ebben a mintázatban: egyre több prózai írás érkezik, melyekben a beszélő mintegy kívülről szemléli önmagát és/vagy az őt körülvevő világ jelenségeit, s a belső világ megjelenítése mellett fontossá válik egy külső nézőpont vagy egy, a beszélőn kívüli probléma körüljárása.

Pályázati kiírásunkban idén – rendhagyó módon – mottót is választottunk: Kapcsolatok és kapcsolódások. Utólag is találó választásnak tűnik, hiszen mindkét műnem és mindkét mintázat megidézte a kapcsolatok többértelműségét azok nehézségeivel, boldog és szomorú pillanataival, kihívásaival, míg kapcsolódásaink mélyebb bepillantást engednek külső és belső világunkba, viszonylatainkban, ön- és világértelmezéseinkbe egyaránt. Bizakodva és elégedetten jelenthetjük ki, hogy az az 55 ember, aki tollat/klaviatúrát ragadott, megmutatott valami értékeset önmagából, saját nyelvi és fantáziavilágából, hogy kapcsolódjon másokhoz, s talán, hogy egy kicsit könnyebbé tegyék mások, az olvasók számára is – a művek tapasztalata segítségével – a kapcsolódásokat.

Köszönjük a remek szövegeket, az érzékletes képeket, nemcsak az alkotók, hanem mi, olvasók is többek, jobbak lettünk általuk!

Kusper Judit
a zsűri elnöke

Eger, 2025. április 11.

A fehér kendőt ráterítem a víztükörré.

Anyám ruhái kámforszagúak.
Belebújok az elnyűtt pulóverekbe,
az elfutott szemekben látom
a megkapált veteményes sorait.
Régi szőtteseket és damaszt abroszokat
dobálunk a tornác elé
– senkinek nem kell már emlék.

A hullámok majd átvasalják.
Az elsüllyesztett falu fölötti vízoszlop
kószolgatja a széleit,
a hímzett indákat maga köré tekeri.
Ha elmerül, a korhadt cserepekre
ráfeszül, és büszkén várja,
hogy anyám egyszer utána ugorjon,
és ismét a hajába tűzze.

Az óralapra ráfújom
az utolsó szál cigaretta füstjét.
A szavak filtere is sárga,
és a hamuban már nincs parázs.
Elrothad a levegő körülöttünk,
és legyek zsonganak:
keselyűk elé vetjük az éjszakát.
Titkok és ígérek lebegnek,
a fülledt szavak lassan feloldódnak,
nincsenek olajfoltok a falon,
hogy beleragadjanak.
A padló nem száradt meg,
zokniban végigcsúszunk a parketten,
és nem tartjuk magunk elé a kezünket,
ha elérünk a küszöbig.
Mindketten a csempére esünk,
az oldalunkra fordulunk és reggelig
nézzük egymás emelkedő bordáit.
Kattogásra ébredünk reggel.

Izzadságtól csapzott
hajtincseid vállaimra
kúsznak, ahogy nyirkos
gyökerek kapaszkodnak
sziklákba a patakpartokon,
tompán csillan a bőr,
mint a fagyal fák levele.
A bal kulcscsontom
fölötti mélyedésben
ott van a nyálad, s
nem tudni, hogy körmöm
alatt saját bőröm vagy
a tied poshad. Néhány
hajszál egyre szorosabban
tapad hozzám, talán előbb
válnának el fejbőrödtől,
mint hogy elengedjenek,
ahogy a vékony gyökerek is
előbb válnak el a fától
mint a sziklától, amibe
belekapaszkodtak.

A tömbházunkban a felső szomszéd ma reggel kétszer hányt. Egy ideje kevesebbet veszekszik vele a felesége és egyre gyakrabban ejtik le azt a furcsa tárgyat, amit elneveztem üveggolyónak, így képzelem el a hangja alapján, ahogy pattog a csempén.

Hallom, hogy minden hétvégén átrendezik a lakást, nem emelik meg a bútorokat. Ismerem a kiskomód hangját meg az íróasztalét, tudom, ha felborul a fotel és rossz helyre kerül a kanapé. A nénit az utóbbi időben csak egyszer láttam az ablakban, integettem neki az udvarról de nem köszönt. A bácsi napok óta egyre rosszabbul van, sokat köhög, biztos már izomláza is van.

Minden áthallatszik és aggódom a fölöttünk lakó bácsiért. Jó ideje nem hallottam csoszogni a papucsát, hányni se jár ki a mosdóba, azt hiszem bevittek neki egy lavórt. Nincs tévéjük, tudom, unatkozik, ezért veszekszem veled mostanában olyan sokat, hátha figyel és jól szórakozik, amikor a kurváid neveit sorolom, vagy anyádat szidom, amiért nem nevelt belőled úriembert.

dédnagyanyám ezt
zsoltárok a papírkereskedésben kaphatók
a királyi magyar automobil club hegyi versenye
részvényt szálami téli szálami tiszta sertéshús

nagyanyám ezt
páger antal eszenyi olga földindulás
rőlatok beszél hozzátok szól a néprádió
légy az első között a terménybeadási versenyben

édesanyám ezt
a szép bőr titka fabulon
kezdje a skáláknál
orbán viktor rendszerzáró házibulira hívja barátait

én ezt
nestlé chokito ronda és finom
sziget island of freedom #szabadon #muveszet
kijárási korlátozás további információ www.koronavirus.gov.hu

látta volt
látta
látja
látom

a hirdetéseket ma már ragasztják
nincsenek magányos szegek
nappal is világítja az izzó
bontják. négy évig állt üresen

Csóka Zsófia

Hátulról és sötétben

„Szent Margit asszony leterjeszti vala őmagát a nagy siralmakkal.”

„Itt van mellettem a szentistván, tisztára, mintha otthon lennék”, mesélem anyukámnak a telefonban, „ja, nem bocs, ez a -margit, csak hátulról meg sötétben minden szent ugyanolyan”. „Bocsi, Margit,” teszem hozzá, a szobor felé fordulva.

„Te velem laksz egy szobában, ugye?”, hallom a valószínűleg nekem szóló kérdést. „Bocsi, le kell tennem, valaki szólt nekem”, mondom anyukámnak. De nem látom a hang forrását. „Bocsi, nagyon kell pisílnem, odaadnád a kulcsot?”, hallom ismét a hangot. „Hát én bocsi, de nem látlak”, válaszolom, „ki vagy?” „De hiszen itt állok melletted.”

Képzelműdöm vagy a hang tényleg a Margit-szobor irányából érkezik? Odamegyek hozzá, kezében virágcsokor, háta feszes, fából faragták, üres tekintettel néz maga elé. „Nagyon kell pisílnem”, ismétli. Összehúrom a szemem. Valaki szórakozik velem.

„Jól van, »Margit«, tessék, itt a kulcs, menj és pisilj”, azzal ledobom a szobor elé a kulcsot. „Köszí”, hallom a kislányos hangot, majd leülök a földre, és rágyújtok. Szentmargit a szobatársam. Milyen jó vers lenne ebből.

Hátulról és sötétben minden szent ugyanolyan. Különbség csak előlről van, abban, hogy ábrázoljuk őket. Sárkány? Szentgyörgy. Liliom? Szentimre. Rózsa? Szenterszébet. Jézus? Mária. Ha lecsupaszítanánk mindet, lenne rengeteg meztelen szent szobrunk. Cserébe nem tudnánk, melyik melyik.

Előveszem a telefonom. Google. „Szentté avatás”. „A szentté avatás a katolikus és ortodox egyházakban annak ünnepélyes kijelentése, hogy az elhunytat Isten felvette a szentek seregébe, és Isten színe látására jutott. II. Orbán pápa alatt már olyan formai kritériumok is megjelentek, mint például a hiteles szemtanú-vallomás.” Tehát: ahhoz, hogy az illető szent legyen, valakinek látnia kell, hogy Isten fogadta és delegálta a szentek seregébe. (És még az irodalomtudományra mondják, hogy túl szubjektív.) „A szentté avatási *per* során 1993 előtt az ellene felszólaló embert advocatus diabolinak, tehát az ördög ügyvédjének nevezték.” Azért ez túlzás, nem? Mármint lássuk be: nem egyszerű bizonyítani azt, hogy az illető valóban csodás keresztény életet élt (meg amúgy is, hol a határ?), főleg azt, hogy csodát tett.

Nem gondolom, hogy csodák nincsenek, de szerintem a csodatétel Isten dolga. Ő alakítja úgy, hogy *véletlenül* éppen akkor akciós az epres túró rudi, amikor a teljes áruhoz épp tíz forint hiányzik a zsebedből; ő ültet le a jövődöbelid mellé, amikor már azt hiszed, te vagy az egyetlen, akit érdekel, hogy mi a különbség a tárca és a glossza között; ő az, aki nemet mond, hogy utána később bólogatva mondjon két igent egy másik ötletedre; és ő az aki „a csillagokat megszámlálja, és azoknak a számát jól tudja, és mindegyiket úgy ismeri, hogy tulajdon nevén nevezi”. A szentek: meztelen postások Istenhez. Szerintem pedig a bizalmas dolgokat személyesen kell megbeszélni.

„Köszí a kulcsot”, zökkent ki a hang a glosszaszerű gondolatmenetemből. A kulcs ott van, ahova ledobtam, a szobor előtt. „Nincs mit”, válaszolom, majd odalépek a szoborhoz, felemelem a kulcsot és a táskámba dobom. Elindulok a bejárat felé. „Akkor este találkozunk?”, kiáltja utánam a hang. „Aha, persze”, válaszolom furán. Kár, hogy nem fogom felismerni. Mert hátulról és sötétben minden szent ugyanolyan.

Vozáry Viktória

Huo Ping nagyí

A csontok nem hazudnak. Valaha az istenek adták ezt az adományt, de csak a beavatottak olvashatják és értelmezhetik, máskülönbén badarság az egész. Tízezer éve száll apáról fiúra ez a bölcsesség, az elsőszülöttek kiváltsága.

A csontok tévedhetetlenek. Apám kiterítette őket az asztalra, Huo Ping nagyí elé. Szerette volna, ha örök élet jut az anyjának, de a rúnák soha senkinek nem mutattak még erre utaló jeleket. Huo Ping nagymama idős volt, de nem vén. Mindössze hetvennyolc éves, amikor a csontok apámon keresztül beszéltek hozzá. Akkor azt mondták, hosszú élete lesz, és ez a fogalom azt jelentette egy kínai embernek, hogy százig biztosan el kell számolnia. Mifelénk lassú, hosszantartó, de nehéz volt a világban való jelenlét. Apám és még mások viszont sokszor mesélték, hogy messze, nyugaton annál könnyebb, elherdálhatóbb. Mivel nincsenek se csontjaik, se látóik, se isteneik, az emberek vaktában sodródnak jövőjük felé. Nekünk azonban szüntelen előre kell tekintenünk. Apám mindenképpen tudni akarta, mikor jön a Gondoskodás ideje, amivel a gyerekek tartoznak a szüleik felé. Gyerekfejjel elképzelhetetlen volt aggodalma és a pillanat, amikor ez bekövetkezik, lévén százig se tudtam még elszámolni. Huo Ping nagyí amúgy is legalább tíz évet letagadhatott, oly fürge volt és erős. Mindent maga termelt és látott el a ház körül, ahol egyedül élt már egy ideje. Távol a várostól a hegyekben, a természet szeszélyeire utalva. Soha nem panaszkodott, nem nélkülözött, nem kért soha senkitől semmit. Keveset beszélt, ránk, az unokáira rá se hederített, a gyerekei látogatását olyan természetesnek vette, mint általában minden idős asszony. Ő is átesett azokon a dolgokon és szokásokon, amikre apám és anyám tanított. Azt hiszem, ez tette azzá, amilyen. Ahogy a szüleimet, az ő szüleiket, meg azok nagyszüleit. Méltóságteljesek voltak és távoliak. Akár a hegyek, ahonnan származtak.

Én irigyeltem Huo Ping nagyit. A helyért, ahol élt. Az a Csönd. Az az érintetlenség. Eleven, lélegző, változó shan shui, amilyeneket az óvodában festünk. Nem számított, hogy teljes napot vesz igénybe, mire a városból eljutunk rozoga házához. Hogy se villany, se gáztűzhely benne, s falai kívül-belül feketék az évtizedes mocsoktól. A hegyek látványa kárpótolt mindenért.

Huo Ping nagyit érzéketlenül hagyta a táj. Ő Sosem nézett távolabb a megművelt földjénél. Ami kevés termett benne, abból főzött. Sokáig, nagyon sokáig maradt titokzatos szememben a nagyanyám.

A csontok tévedhetetlenek. Mindössze öt éves voltam, amikor apámon keresztül beszálltak hozzá. Akkor azt mondták, hosszú élete lesz, de ennek már tizenöt éve.

Akkoriban a szüleim sehogyan sem jöttek ki a pénzből, ezért igen hamar a közeli nagyvárosokba utaztak jobb munkalehetőség reményében. Anyám nagynénje nevelt minket. Évekig nem láttam se nagyit, se őket. Apám ugyan küldött néha kis pénzt, pár vigasztaló szót képeslapon, de ez minden. Természetesnek vettem, ahogy a többi gyerek. Talán évekig elhúzódhatott volna ez az állapot, ha nem kapunk váratlanul hírt Huo Ping nagyiról.

Egy gombászó paraszt téved földjére. Éppen átvágni készült rajta, amikor észre vette a fűben fekvő asszonyt. Először azt hitte elájult, ezért odament és megpróbálta magához téríteni. Vízet keresett, lelocsolta, de nem reagált. Felemelte, bevitte a házba, lefektette az ágyra, és lefutott a faluba, hogy értesítse a legközelebbi szomszédját az esetről. A szomszéd még Huo Ping nagyinál is öregebb volt, ízületei miatt alig járt ki a házból. Csak annyit tudott tanácsolni a parasztnak, menjen a falu füvesemberéhez, ő majd megmondja, mit tegyen. Amaz alaposan kikérdezte; pulzusról meg szívverésről beszélt, de a paraszt nem értett ilyen dolgokhoz. Csak abban volt bizonyos, amit látott - egy halott öregasszonyt.

Két nap múlva apám lesújtottan állt előtte. Valamit nem látott előre, vagy mindez az istenek csúfos játéka? Huo Ping nagy szép fehér ruhában, virágokkal teli bambusz ágán, koszos falú kis szobája közepén. Körötte a faluból pár ember, mi a családja, síró asszonyok. Apám nem mert szemünkbe nézni; nem gondoskodott a számára fontos személyről. Állt szótlánul, lehajtott fejjel, csukott szemmel várva, hogy a szertartással megszegyenülése is véget érjen. Várt, egyre csak várt, miközben a sírások hangosabbak lettek, a levegő egyre fojtogatóbb; látni se lehetett már a füstölők felhőjében. Az egyik asszony rosszul is lett. Köhögésroham fogta el, kétrét görnyedt, de elvesztette egyensúlyát és nekiesett az ágnak. Az egyik bambuszláb recsegeve kettétört, az ágy megbillent, s Huo Ping nagy legurult a padlóra.

Apám kinyitotta a szemét. A teljes, döbrent csend közepén ott feküdt az anyja, mintha csak valamiféle hipnotikus álom foglya volna. Aztán megrándult mintha megráznák, magához tért, felült, s krákogva a padlóra köpte, ami a torkán akadt.

Aznap az istenek üzentek apámnak.

Hermész Triszmegisztosz bemegy a kocsmába,
kikéri az atomi ősz-anyagot pohárba:
kikeveri Istent, de nem Pál apostolt –
univerzális ouzót uzurpál a csapostól,
mentol-éter várja a mentális tézist,
szent tébolyból eredő, illuminált genézist.
Szerpent-abszint lesz mi Káosz-lőrét követ, éj-
méregre gyűjtva az édes abraxaskövet;
lángcsapokat izzik ezüstös ágyából,
macskakarmával nagyot tép Apóphisz farkából,
s ha megmarták egymást az ősi rokonok,
Nun-vízben mártóznak meg a szétzilált fotonok.
Két tektonikus gin-tonikot kér még ki,
mellé belébe küld le három szénné sült veknit,
mert ahol élelem van, ott van a lélek is,
s hol a lélek jelen van, ott sarjad az élet is.
Ópiumot ízlel és sűrű jägert kér,
élet köré kerítve új érés Édenkertjét,
csak két mező maradt meddő gyomrában,
megtermékenyítésén dolgozik egyfolytában:
Korsó a kalásznak: „Áldjon minket Menket!”
Portói tourigának: „Vincelléri jókedvnek!” Ha
nedves földje az aratást beérte,
igyon a teremő az ősi gondviselésre,
desztillálja ekkor az örök bánatot:
Csodájába csurgat pronokus párlatot s
intelligibilis kozmosza ha készen:
„Ablaktációs kumiszt adj befejezésképpen!”

*

„Erők melyek vagytok bennem e szent percben akarom
mindőtöket, hogy himnuszokat zengjen! Bennem lévő erők,
mind énekeljétek, dicsőítsétek az egyet és mindenséget!”

*

Hermész Triszmegisztosz kilép a kocsmából, útszélre eresz-
kedik az isteni szférából,
pihen az alkotó, körme végit rágja,
a triszmegisztossexpressz utolsó körét járja –
Kiszabadul Hermész szájából a világ
s oly gyönyörűen csillan rajta a kék holdvilág
amint folyik le a szennyvízcsatornába:
a szkatologikus eszkatológiába.

Aux Eliza

Bányász, fonónő, marokszedő és kereskedő

A testvéreimmel szobrokat választottunk magunknak. Minden héten elsétáltunk a pályaudvar előtt. A homlokzaton, a főbejárat fölött láttuk meg a négy alakot. Mi is pont négyen voltunk, ezért azt képzeltük, hogy ők mi vagyunk. Csabi, a legidősebb lett a bányász. Ő volt a legerősebb, ezért neki íteltük a címet. Annyira megtetszett neki, hogy igazából bányász lett. Mindig vonattal ment dolgozni, és lefotózta nekünk a szobrokat. A bányajáratok váratlan összeomlása okozta a halálát még évekkel ezelőtt.

A nővérünk, Lotti a marokszedő nő lett. Már akkor alig lehetett bezavarni a kertből. Később jót nevettünk, amikor aranykalászos gazda végzettséget szerzett. Integtettem neki, amikor a férjével elvonatozott a saját farmjára, hogy új életet kezdjen. Azóta nem nézett a szobrok felé.

Az öcsém, Márkó a kereskedő szobrát választotta. Már anno, 2003-ban, amikor a pályaudvarra kerültek a szobrok, akkor is szerette a pénzt. Sokkal jobban megtartani, mintsem kiadni a kezéből. Talán ezért lett bankár, hogy minden nap pénzzel foglalkozhasson. Meg kellett volna tanulnia, hogy csak azt a pénzt veheti el, ami az övé. A börtönben lesz ideje megjegyezni a leckét. A pályaudvaron fogták el, amikor el akart szökni a városból.

Én voltam a fonónő. Nagyon szerettem ezt a szobrot, mert a kézművesség mindig is közel állt hozzám. A nagymamám gyerekoromban megtanított fonni, és azóta egy kisvállalkozásom is lett Mónika Moira Műhelye néven. Nem mondom, hogy túl sikeres, de fenn tudtam tartani belőle magam és Párkát, a kopasz macskámat. Én voltam az egyedüli a testvérek közül, aki nem utazott messzire. Egészen mostanáig. Munkát kaptam egy divatcégnél, és ingáznom kell. Vonattal a leggyorsabb. Elvállaltam, de végig a testvéreim jártak a fejemben. A pályaudvar gyerekként izgalmas helynek tűnt, végtelen lehetőséggel, éjszakába nyúló utazásokkal. A szüleim szerint rossz felé nézelődtem, és inkább a nyugati pályaudvaron kellett volna szétnéznem. Elvégre az visz „nyugat” felé. Most mégis keletre készültem. Volt a keletben valami misztikus, megfoghatatlan, akárcsak bennem a múltba vágyódás.

Még tíz perc volt az indulásig. A vonatom egyelőre nem ért még be, addig megnéztem újra a szobrokat. Mozdulatlan kőtestükkel őrizték a pályaudvart. A nagymamám

még látta az eredeti szobrokat 1935-ben. A barátaival ők is felosztották a szerepeket egymás között. Mama is fonónő volt, és valóban varrodában dolgozott később. Szerinte a fonónő szobra nem csak az anyagot képes fonni, de az élet szövetét is. Gyerekként elvarázsolt ez a történet, de ma már inkább megrémít. A testvéreim a szobrok bűvöletébe kerültek. Azt választották, ami később lett belőlük. Most pedig én is arra készültem. Talán ez volt a sorsom, hogy a vonat elvigyen oda, ahol lennem kell.

Egy szőke hajkorona lebegett el előttem. Azonnal felismertem a kezeslábast, amihez tartozott.

– Lotti! – kiáltottam utána. A nővérem megilletődve fordult felém, arcán mély barázdákat hagyott az idő. Évek óta nem láttam, de még most is gyönyörű volt. Napégette bőre elárulta, hogy még mindig szeret kint lenni a természetben.

– Móni!

Megöleltük egymást. Lonc és érett barack illata volt. A vonat nagy robajjal épp most gördült be a pályaudvarra. A bemondó figyelmeztetett az indulásra. Még öt perc.

– Te is ezzel jössz? – kérdeztem. A húgom bólintott. – És te mit csinálsz erre?

– Meglátogattam a tesóinkat – felelte szomorúan. Most vettem csak észre az átlátszó szatyrában megbúvó sírkoszorút. Csabi sírjára tette ki valaki még karácsony felé. Ideje volt lecserélni már. – Márkó talán jövőre szabadul.

Nem mondta túl lelkesen. Valószínűleg ugyanarra gondolt, amire én, hogy idővel újra ott köt ki. Lotti és én felnéztünk a szobrainkra. Már nem gyerekek voltunk, mégis úgy éreztem, visszamentem az időben, amikor a szobroktól vártam az útmutatást.

– Vicces, nem? – szólaltam meg, és a fejemmel a szobrok felé böktem. – Milyen sok időt töltöttünk a pályaudvaron azokat a szobrokat bámulva. Azon gondolkodtunk, hova fogunk majd menni és mi lesz belőlünk. Eközben ők végig tudták, hiszen ők alakították az életünket ilyené.

– Talán mégsem – mosolyodott el Lotti, és valami különös csillogás látszott a szemében, amit nem tudtam hova tenni. – A szobrokat mi választottuk, nem azok választottak bennünket. Talán eljött az ideje mást választani.

Igaza volt. Elbúcsúztunk a szobroktól, felültünk a vonatra egymás mellé. Indultunk. A vonat sebessége egyre nőtt, a táj pedig gyorsabban suhant el mellettünk. Úton voltam az új munkahelyemre. Lotti pedig haza a családjához. Elképzeltem, ahogy a szobrok egyre kisebbek lesznek, minél messzebbre kerülünk tőlük. Így estek le a piederasztálomról. És így vettem ki a fonónő hideg, halott ujjai közül az orsót. Mától egy új kéz szövi tovább az életünk fonalát.

Sebességkorlátozás

Azt mondtam, hogy amikor leteszem a jogsit, már nem szeretlek többé. Egy évbe és sok pótórába telt, volt közte egy pótvizsga is, de megszereztem az engedélyt! De még mindig szeretlek. Annyira, hogy miattad megtanultam vezetni. Az oktatóm itt hangsúlyozva hozzátenné, hogy nem volt könnyű menet. Sok lefulladás és hibás parkolás, benézett jobbkezesek árán, de tanultam belőle. Azt hiszem, veled is ilyesmi a helyzet. Egy sárga lámpa voltál az életemben. Későn tekertem el a kormányt, és megpadkáztam az érzelmeimet. Fájt a koccanás.

Ha stop táblát kapunk az életben, nagyon nehéz megállni előtte. De te megállítottál. Le kellett lassítanom. Harmincas táblát toltam magam előtt, és kényszerítettem magam, hogy ne lépjem túl a sebességhatárt. Végig kellett gondolnom azt az életet, amit nélküled fogok leélni. Akár tetszett, akár nem, nem nekem volt elsőbbségem hozzád.

Nem tudtam, hogyan szerethetnélek kevesebb gázzal. Ezért vettem plusz órákat, hogy megtanuljam felvenni a forgalom ritmusát. Rá kellett jönnöm, hogy okkal pirosak a féklámpák és a tiltó táblák. Te is szerettél pirosat hordani.

Pont a sikeres forgalmi vizsgám napján telt el egy év azóta, hogy tenni akartam valamit az irántad érzett szeretetem ellen. Annyira izgultam, remegett a kezem, nem tudtam, hogy fogom így fogni a kormányt. De végigcsináltam az egész évet. Kora reggeli időpontokkal, esőben, hóban, sötétben is vezettem, nem nyaltam le a felejtés kanyarjait, végig követtem a kiseretés vizsgautvonalát.

A vizsga előtt egy Olivia Rodrigo dal járt a fejemben. Egyre csak azt juttatta eszembe, hogy eltereltem a forgalmat számomra, nehogy megközelíthesselek, és megtoldottad egy előzni tilos táblával, nehogy más helyét átvehessem.

Az órák alatt eljutottam oda, hogy már nem zavart a leállósávodban rostokolni. Elváltak útjaink, miután kiléptem a munkahelyről, lehajtottam az autópályádról. A GPS talált nekem egy sokkal jobb útvonalat kevesebb hajtúkanyarral, jobb útvíszonyokkal. Amikor vezettem, és először üresből egyesbe a váltót, a szívem is előre lépegetett a gyógyulás útján. Nem voltam már hátramenetben.

Az egész akkor nyert értelmet, amikor a vizsgán elengedtem a lelépő gyalogosokat. El is üthettem volna őket, de én betartottam a szabályokat. Nem azért, hogy

átmenjek a vizsgán, hanem azért, mert szerettem az embereket, és azt akartam, hogy hosszú, boldog életet élhessenek. Neked is ezt kívánom, ezért átengedlek a zebrán. Közben egyesben váraozom, mert a szívem váltója nincs üresben többé.

Buna Blanka-Boróka

A fáraó könyve

A Haladás utcai háromnegyedszobás otthonunkban cigarettázni nem szabadott, de lehetett, ha az ember nem hamuzott rá a perzsaszőnyegre, mely anyánk legbecsebb értékei közé tartozott múlt századi erkölcséivel és az öcsémmel együtt. Ezek után következett a petróleumlámpa, mely a hosszú téli estéken buzgón töltötte be szobánkat búzzal. Azért naplementéig szerencsére mindig volt villany és víz, ilyenkor kellett megtölteni a csapról az ötliteres üvegeket a vörösesbarna lével, hogy készen álljon a ház szükségleteire. Nevezetesen arra, hogy mikor éjjelente felsírt az öcsém kihűlt vizelete tócsájában, be lehessen áztatni a fehér lepedőt meg a tengerészkek pizsomanadrágot s másnap kitegetni a rozsdá látványos árnyalataiban.

Ha néha elnéztem, ahogy a viruló egészség vagy a közelgő gutaütés bazsarózsáival arcán tett-vett a boltban, és láttam halántékain a ragadós izzadságot lefolyni, anyánk könnyező máriája, mindig örömmel konstatáltam, hogy mégsem hasonlítunk egymásra. Nyilván ő sosem hitte el nekem, hogy a bolt mögötti kukában találtuk, és többszöri fürdetés után is alig lehetett vele egy szobában megmaradni, meg hogy a fekete Dacia hetekig parkolt tilosban a Békeforradalom téren, de hogy én magam miért lepődtem meg néha idegen arcvonásain, túlméretezett cipőin, nem nagyon tudom. Akkor is úgy felhergelte magát azon a szombat estén, pedig én csakugyan a javát akartam, mikor a moziból hazafelé elkaptak egy jegesesőt, csalánba mennykő, s ő vadonatúj svájci segélycsomagos viharkabátjával hazáig fedezett egy kis barnát, én meg mondtam neki, először világosban nézte volna meg inkább, ki tudja, nem-e a húga. Ezért büntetésből egy hónapig én voltam soros a boltban, mit mondjak, anyámmal se hasonlítottunk sokban.

A genetika ilyen szeszélyei miatt tehát egy hónapig én hordtam be minden szerdán a harmincnégy dobozt, a francnak töltik meg, puffogtam a sofőrnek, ő meg rám meredt, hogy hallgassak, mert a Békeforradalom téren mindig sokan jártak-keltek, anyám nem kis relációk fejében szerzett itt üzlethelyiséget. Míg szépen elrendeztem a dobozokat a kirakatban, a sofőr megint elmesélte, mikor sarkon lőtték a háborúban, közben elszívott három cigarettát, ő nem is végezhetne nehéz munkát, ilyenkor meg én néztem rá hosszan. Amúgysem kedveltem, mindig beletaposta a csikkeket a padló

réseibe, hogy kefével kellett felsúroljam, hiszen másnap a Népfia erre is elhaladt, minden tökéletes kellett legyen. Csütörtök estétként, mikor már óvatosan fejtegették le a villanyoszlopokról az odanyálazott arcképeket s a járókelők igyekeztek minél több konfetti darabot feltaposni, hogy hazavihessék a gyerekeiknek, két pohárral vidámabban begurult a sofőr is, saját füstjében vagdalkozva előadta a beszéd legfontosabb részeit, míg bepakoltam a dobozokat. Elérzékenyülve megszorongatta a kezem, majd indult is, még a konvoj előtt kellett a következő városba érnie.

Nemsokára teljesen rám szakadt a bolt, mert az öcsém lediplomázott, és kihelyezték egy vidéki juhászatba. Anyánk nagyon büszke volt, és annak külön örült, mikor azt mondtam, szerintem is a legmegfelelőbb embert küldték oda. Baromkór volt az országban ekkoriban. Nem sokat hallottam ezek után róla, anyám szerint összeállt valami nagyszájú aktivistával, akit a falusiak varázslónak csúfoltak. Először csak nevettem rajta, de mikor egyik délelőtt megláttam a fekete autót a Békeforradalom sarkán, felhívtam az öcsémet, és megmondtam, hogy vagy lenyugszik, vagy úgy elbűvölöm, hogy sírva néz utána. Ez volt az utolsóelőtti beszélgetésünk. Utoljára egy éjjel hívtam fel egy fölkéből. Nyár volt, tücskök ciripeltek és sáskák zümmögtek a sötétben. Még ébren volt, nem lepődött meg. Azt mondta, már nagyon rég várta a hívásomat. Nem értettem. Mondtam neki, hogy meghalt az unokaöccse. Ő meg erre valamit zagyvált arról, hogy minden bárányukat leölette a hatóság. Mondtam, hogy soha többé nem akarok hallani felőle.

Anyám a hetvenedik születésnapjára kapott tőlem egy új perzsát. A régiből már úgyse látszott sok a moketták és futók alatt, amikkel a foszlásait takarta le. Egy darabig csak nézte a túlzásúlt minták tébolygó táncát, simogatta a sárga rojtokat a szélén, s mikor felegyenesedett, párás volt a szemüvege. Tudtam, hogy nem örömkönnék. De mit tehettem volna, én se tudtam róla már semmit. A Szépipar negyedben azt beszéltek, hogy elköltözött családotól, és pofátlan summákért embereket csempészett ki az országból, a tengeren át. Anyám rám nézett a szemüvege felett, félig nyitott ajkain nehezen jött a hang: erre már nem hamuzol rá, ugye?

Buna Blanka-Boróka

Csak utánad

Elmentél. Mondtad, hogy szaladjak vissza a kulcsodért, két vállamon a teli szatyrat, ott van a könyvespolcon, a téli bakancsot csak úgy a jégerre és a bokazoknira húztam fel, a bunda simogatja a meztelen bőrt közöttük, a nagy gyertya mellett a polcon, a maroknyi kulcsosomó, tekergőző vaspolip, rajta a mini Eiffel-torony, amit Párizsból hoztam neked, akkor is ilyen ramaty idő volt. Már jövök is vissza, a szatyraidat elveszem az előtéri fotelból, még ég utánad a lépcsőházi villany, de már eltűntél a lépcsőfordulóban. Meg a következőben is. Nem látom még a kanyarodó kabátod szegélyét sem. Pedig minden emeleten ég a villany, hatvan másodperc után kapcsolódnak le, a sötét ablakokban látom a tükörképem, a hajam borzas kontyban, fél délután rajta feküdtem, nem volt időm újrakötni, mert angolosan távoztál volna, te kis áruló. A nagykabát szárnyai lebegnek a combjaim körül, ilyenkor mindig szuperhősnek képzeltem magam kicsikoromban, de most nem tudom elég gyorsan szedni a lépcsőket, kicsit félek, hogy legurulok, igazán nem szeretnél betört képpel. A kabátot csak pólóra vettem fel, rövidujjú, még nem is éreztem, milyen hideg ez a vízhatlan anyag a csupasz bőrön. A nagy előtérben már megcsap a hideg, Többé ne hozd be!!! áll kéken-fehéren egy biciklin a sarokban. Le kell tegyem a pakkjaidat, hogy felhúzzam a cipzárt, nehogy megint becsiptessem a nyakam bőrét véletlenül, de a hét gombot most nem kapcsolom be, csak elévetem a csuklyát, otthon így mondjuk annak is, ha valaki megharagszik. Túl gyorsan jön szembe minden, a kockaköves udvar, a padok és a lehúzott napernyők, a hármas busz a kapu rácsai között, a katedrális tömzsi, fehér tornya, a dudálás, a jelzőlámpák kattogása, a csend. Nem vagy itt. Kapaszkodom a vállaimon függő csomagokba, a hópelyhek behullnak a kabátujjaimba, még szerencse, hogy vízálló anyag. Emlékszel, meséltem, mikor hatéves koromban elmentünk a tengerre, akkor aludtam először hotelban, egyszercsak egyedül állok a folyosón az egyforma ajtók előtt, benyitok az egyikben, egy színes fürdőnadrágos bácsi meg egy kisfiú, a bácsi mond valamit egy idegen nyelven, ijedtemben bevágom az ajtót és futok a sarokba, a porraloltó mellé. A vizes kockakövek olyanok, mint az angolna bőre, ráz a csend és a hideg, most már nem ordíthatok fel mindenkit. Puhán hull a kimondhatatlan. Csak a csuklya súrol

a hajamon, ahogy megyek leszegett fejjel, de így is meg foglak látni, ahogy ott állsz a hátsó kapu előtt, az egyirányú utcában, itt-e a kulcsod, tapogatom ijedten a zsebeim, rálépek a csatornarácsra, hogy tömjem be a száját, pedig olyan szűkek a nyílásai, fennakadna rajta ez a fémgubanc. A foci pályán idomtalan hóember kapaszkodik balra dőlve a semmibe ágkezeivel, tiszta gyerekek vagyunk, anyádék így engedtek el? megvan a kulcsod, belemarkolok, hogy egy-egy chip és műanyag figura kifolyik az ujjaim között, a fémhegyek a tenyerembe vájnak. Fogtuk egymás kezét a központi parkban, egy kutya ellopta a kiflidet. Egy autó féklámpáitól piros a hátsó utca, szétkenődik a szemüvegemre hullott cseppeken, látod, már vöröset látok tőled. Egy idegen száll ki, nem tudom, vajon ő-e az, akinek érted kellett jönnie. A vízhatlan kabáton cseppekké robbannak a becsapódó hópelyhek, és ott maradnak mozdulatlanul, most kellene a nyakadba ugorjak, hogy jól összevizezzetek. Szent Margit gyöngyei. Nem jössz. A cseppekben egybefolyik a vörös fény, a paca szélei a sötétségig nyúlnak. Pedig tudod te, milyen szép a kékszemű ember, mikor sír?

*avagy felboncolnék minden férfit,
akit valaha szerettem, hogy kiszabadítsam belőlük
magamat*

a húsup alatt ott volt a nevem,
mint felszabadult kátrány
széngyárok falán

csak egy jelenés volt,
szilánknyi éles fény
a saját tükörömben:
a húsup alatt ott voltam,
de soha nem a bőrükben,
nem az ujjaikban,
nem a szavaikban
– és talán sosem voltam
az, aki kellett

felboncolnám őket,
aztán föld alá varrnám,
lúktessenek a holtakkal
vagy hajtsanak ki új életre

felboncolnám őket,
ha nem remegnék
minden kézmozdulattól,
amit valaha az arcomra mértek

a férfiak üvöltése a csendben
az én nevem szétszórva
meggondolatlan szavak,
amik sosem tudják
hova hullanak

magammal viszlek a folyókhoz
mire megszokod a szaggató sötétséget
hálónvá horgolom anyajegyeid, belefekszem
még ma velem leszel a paradicsomban

Hochauser Ronald Erik

A fonál vége

A kicsi Margó meggyilkolása durva eset volt. Először napokig nem találták meg. A folyó partján volt elásva, onnan húzták ki. Az arca még felismerhető volt, a teste kész roncs. Megerőszakolták. A gonosz megérkezését akkorra datálták amelyik napra a halál bekövetkeztét is időzítették.

Emlékszem, hogy apám szobája hogy nézett ki akkor: a falak az ügy részleteivel voltak teleragsztva, képekkel, újságcikkekkel, az orvosi vizsgálatok eredményeivel. A kollázt piros cérna kötötte össze, amely a falba nyomott rajkszögeken kanyarodott fel-alá, szerteszét a falon. Láttam rajta Hilda nénit, Kozák bácsit és Matilda anyót, és fogalmam sem volt, hogy mit keres a képük egy sárral bemocskolt gyerek és helyszíni fotók mellett. Másodjára a szobát romokban láttam. Minden le volt tépve a falról, a képek a padlón heverték, a rajkszögek fenyegetően és hegyesen álltak felfelé. Apám bögre hevert a földön a meglazult piros fonalak gubancában.

Az ügy aztán elfelejtődött, és hozzá hasonló nem történt azóta arrafelé. Tizenöt évvel később kezdtem el Margón töprengeni. Ha még élne, nagyjából ugyanannyi idős lenne, mint én. Ki tudja, lehet egy iskolába jártunk volna, majd egyetemre, lehetett volna ő az első csókom és szerelmem. Talán akkor is szétváltunk volna, és nem gondoltam volna rá többet. Kozák bácsi megőrült az esettől. Ő találta meg szegényt miközben halászott. Folyamatosan azt hajtogatta, hogy lábujjka, lábujjka, lábujjka. Apám csak azt tudta meg tőle, hogy ismer távolról valami városi alvilágít, akinek köze lehet a dologhoz. Piros cérna. A kapcsolatról kiderült, hogy igazából egy anonim alkoholista csoport vezetője, aki ismeri a Hilda nénit saját kiskorából. Egyszer meglátogattam őt a városban, miután rájöttem, hogy nem tudom egy hétig se lerakni a piát. A nagykörös gyűlés után privátban beszélgettünk. Elmondtam, hogy milyen volt a gyerekkorom a világtól elzárva, meséltem neki apámról. Ő nem osztott meg semmit magáról, hagyta, hogy beszéljek. Hablatyoltam, hogy milyen egy olyan helyre beilleszkedni, ahol nem ismersz senkit. Egy olyan világból jönni, ahol úgy nősz fel mintha farkasok kölyke lennél. Abban egyeztünk meg, hogy olyan érzésem lehet, mint a bűnözőknek, akik nem tudnak visszaintegrálódni a társadalomba. Nem mentem vissza többet.

Matilda anyó volt a faluban a kuruzsló, hozzá aztán sok piros zsinór vezetett. Bezzeg ő jajgatott a gonosz érkezéséről. Megtörténik, mondta, mindig megtörténik. Miután aztán eljött, ő is eltűnt. Nyom nélkül. Egyszer meggyógyított a himlőből. Ahogy kiütöttek, egyből hozzá futottunk. Vízet rendelt ő a falu melletti folyóból, a fűzfákkal teli kanyarulatából. Megfürdetett benne, és másnapra eltűntek a foltjaim. Mostanában nem így működik. Lázás időszakaimban a hideg fürdőcsempén heverek, és olyan helyekre gondolok ahová a gonosz nem törhet be. Nehéz ilyeneket elképzelni, mert Matilda anyónak igaza volt.

A Margóék családja összeomlott, apját, a Gergő bált, szinte megfojtotta az apósa, Mari néni pedig azzal lett megbélyegezve, hogy nem tud gyereket tartani. A faluban sokan ezt gondolták és akik nem, azok nem szóltak semmit. Élni tovább éltek, az otthonokba azonban bizonytalanság költözött. Ezt mesélte apám. Öt évre a tragédia után zárták le az ügyet megoldatlanul. Apám további öt évet járt terápiára mikor a városba költöztünk. A hatóságok azóta autópályát építettek arra a szakaszra, ahol a falu volt. A közösség eltűnt, a házakat lerombolták. Hidat azon a folyón emeltek, amelynek a partszakaszán a kislányt megtalálták.

Mostanában piros fonalakkal díszítem a szobámat, és próbálom megtalálni a kapcsolatokat. Egyelőre van egy a lámpám és a könyvespolcom között, az ágyam és az ablak között, az ajtókilincs és a csillár között. Óvatosan kell lépkedjek körülöttük, szorosak és bármikor magukkal ránthatnak akármit. A fejemben a várost is telehúzom. A lakásom és a kisbolt, a villamos és a bíróság, a klub és az edzőterem, a parkban lévő szobor és a parlament tornya. Minden kapcsolatban van. Minden szándékos.

Hol hibázott apám? Mi volt az, amit rosszul látott az egészben? Farkasszemet nézek a cérnák közötti kereszteződésekkel, közben pörgetem a fejemben az aznapot: dupla gyilkosság, emberrablás, adócsalás, lopás. Dolgok, amiket hallok a folyosón. Dolgok, amiket más emberek nem hallanak, csak látnak öt percre és elfelejtik. Én is elfelejtem, mert megszoktam. Egyetemistaként még én is óráig tudtam zokogni az ilyesmiken. Amikor már nem bírtam tovább, elmentem pszichológushoz. Azt mondta, hogy a dühömet fordítsam át egy kreatív folyamatba. Ha úgy érzem, hogy a világ igazságtalan az ártatlanokkal, vízfestékkel pacázzak tele egy papírlapot és kontúrozzam ki a helyeket ahol a színek összemosódnak. Akkor majdnem szemberöhgtem, de még két évet jártam hozzá. Manapság már csak megszokás számba mennek ezek a dolgok, de életemben először telefestettem egy egész vázlatfüzetet.

Ma süt a nap a parkban, reggeltől este nyolcig szüntelenül. A fejemben ilyen idő volt azokon a szigeteken, amiket elképzeltem a fürdőszobában heverészve. Kiülök az egyik tölgyfa alatti padra és kicsit jobban megrántom a piros fonalat, amit eddig magam után húztam. A kezeim gyorsan járnak, a kötőtűk egymásnak koccannak.

Nemsokára elfogy az összes anyag. Ekkor gondolkodom utoljára Margóra és arra, hogy milyen szépen állna rajta ez a piros pulóver.

Baski Bíbor Boglárka: XXI. század

Szétszórt székek magányaként hevernek a napok,
álomban mellkasomra hajtottad fejed,
és azt mondtad így akarsz meghalni.

Meglapulás a figyelem legkisebb szegletében,
ülök egy kanapén száz ember között,
valakik leülnek mellém,
ösztönök vezetik őket egymáshoz,
nem hallják meg a lélek könyörgését:

helyre állhat-e a *rend*?

Olyan katlanban élünk,
ahol helyesnek tűnik leszegni tekinteted,
mert vörösbe vegyülnek a mélykék szemek.
Miért akarod elrejtetni előlem,
amit csak *nekem* mutattál meg?
Még mindig megvan az a zacskó pisztácia
amit utoljára kaptam tőled. Nézz rám és mondd,
adsz még valamit magadból,
hogy ne őrizgessem az emlékeket,
mert a nyelvhalál még *nem* állt be teljesen.
Damnatio memoriae: egy vasúti kocsiban utazunk,
mégis másik ajtón szállsz le.

Pócs Blanka

23-as

Létezik egy villamosvonal a fővárosban, ami a mélységből a magasságba visz, a látszat kopárságból a látszat gazdagságba, bőven akad hasonlat arra az útra, amin végig kell döcögni, hogy megérkezz. Aztán azt mondd: megérte.

Sok ember utazik ott mindennap.

Felszállnak, választanak egy nekik tetsző helyet, leülnek, elméláznak. Időnként végigmérik egymást, majd azt gondolják „*nekem így jó*”.

Neki jó, nekem jó, jó neki, jó nekem. Szinte ugyanaz. A hangsúly változik egyedül.

Minden héten ott ülök én is, a sok ember között. Néha kifelé figyelve, néha önmagamat. Sokszor megfordul a fejemben, hogy milyen különleges látvány tárulna elé, ha mindenki más ugyanolyan lenne, csak én különböznék. Énmagam.

Időnként, mintha mindenki engem figyelne, a munkába sietők, a munkából érkezők és a munka előtt igyekvők. Félek, hogy a fejembe látnak és rájönnek, hogy én éppen őrájuk gondolok.

Következő megálló Nagyvárad tér, metróállomás! Inkább gyorsan leszálllok.

A múlt héten történt.

Aznap nem tudtam leülni. Lecövekelt a lábam. Mozdulatlanul, szinte csak kifelé figyelve utaztam. Csak a külvilágot észleltem, hallottam a hangokat, láttam az arcokat. Kiabáltak, szitkozódtak, nevettek, csend, szemek ragyogtak, kezek szorultak ökölbe, majd lazultak el. Cserélődtek az emberek, ahogyan a nyelvezetek is.

Következő megálló Golgota tér! Emlékeztettem magam, hogy én én vagyok, ők pedig ők. Ez a gondolatom olyan hatással volt rám, mint mikor az ember már elalszik, azt álmodja, hogy harmadmagával egy sziklaszirten áll, elindul a széle felé, aztán megrándul és magához tér.

Az ajtók záródnak, kérjük vigyázzanak!

Eszembe jutott egy emlék. Kisgyerek vagyok, a társaimmal azt játsszuk, hogy hátradőlünk, és elkapjuk a másikat, akár a dominó. Elfelejtettem szólani, mielőtt dőltem. Elestem. Kinevettek.

Azóta nem hagyatkozom másokra.

Következő megálló Haller utca! Valaki a szemembe nézett, gyorsan elkaptam a tekintetem.

Egy nő zokog, élettelen szemei figyelnek a föld felé, miközben keze a hasán pihen. Remeg.

Megsajnáltam.

Következő megálló Fővám tér! Az önvád ostoroz.

Egy korábbi beszélgetésem jutott eszembe. Attól tartok, hogy megbántottam egy barátomat, azóta gyözködöm magam, hogy nekem volt igazam, de lehet csak tapintatlan volt a válaszom, azt hittem sikerül megvigasztalnom, de csak rontottam a helyzeten. Azt mondta rám, hogy arrogáns vagyok. Megsértődtem.

A Március 15. tér következik! Mégsem elegendőek a nagy szavak, ha nem érti, aki hallgatja.

Félek, hogy nem tudok kiteljesedni, és az a vak dió tényleg, végleg rám zárul.

Következő megálló Vígadó tér! A tánc felszabadít.

Kinéztam az ablakon és szinte meghökkenve láttam, hogy a tér tele van táncoló emberekkel. Idegenek, önfeledten egymással táncolnak, a testek összhangban mozognak, mintha ugyanolyanok lennének. A táncba egy elsüvítő mentő zaja szólt csak bele.

Bárcsak én is ott lehetnék.

Egy idős hölgy volt az egyetlen felszálló, leült velem szembe. Valamilyen oknál fogva, azt éreztem, rá kell mosolyognom. Megeresztettem, egy gyors félmosolyt, de továbbra is csak álltam, lábaim kezdtek elnehezedni, mégsem akartam leülni.

Következő megálló Országház! Idegenek vesznek körbe, mindenki ugyanolyan. Ugyanaz a cipő, ugyanaz a márka minden egyezik. Kívülállóknak érzem magam.

Jászai Mari tér, végállomás következik! Nem tudtam elindulni az ajtó felé, a lábaim úgy elzsibbadtak, nem tudtam mozgásra bírni őket.

Egy mondat, ami után gyorsan elindultam az ajtó felé. Leszálltam, vettem egy mély levegőt és elindultam a legközelebbi pad felé. Csak a folyó sosem múló mozgására tudtam összpontosítani miközben visszajátszottam a korábbi szóváltást.

Az idős hölgy, mielőtt leszállt volna, odalépett eléem és megkérdezte, hogy én vagyok-e Z. lánya? Mire én azt válaszoltam, hogy *-nem én vagyok az-, mire ő -pedig úgy hasonlít rá!-.*

Rá kellett jönnöm abban a percben arra, hogy két megálló között, valaki talán engem is figyelt.

V.W.

Huszonegy évig keringtek testemben a szavai.
Apró, rózsaszínű tüdőmbe üvöltve szívtam be:
„Ahonnan jöttünk, oda soha nem megyünk vissza”
És valahogy mégis.

Hol csodálattal, hol rettegéssel gondoltam arra az erőre,
amit minden egyes percben magából sugárzott.
Nem sírt, ha napokig kellett lázálmaimat őriznie;
Az óvodai ünnepségeken, ahol először látta magát bennem,
És akkor sem, ha nem talált rá többet.

Képtelen voltam más lenni, mint a kislány, akinek gondolt,
mikor órákig csak zokogva álltam a *szobámban*,
és a testemből kitépett önbecsülés hegét tapogattam.
Azon az egy helyen szivárgott ki belőlem minden.
Úgy szerettem volna felébredni reggelente,
hogy egy lerombolhatatlan nő tiszta és határozott vonalait lássam;
addig foganjon, fejlődjön, táplálkozzon agyamban a gondolat,
amíg nem halott gyermekként születik meg.
És valahogy mégis. Oda tért vissza, ahonnan jött.

Akkor, ott, az az új élet volt, aki most először
ízlelte meg a kinti világ szennyos levegőjét.
Láttam anyámat, ahogy csecsemőként sírt
elaltatott kutyánk kihűlt, merev teste felett.

Nem vagy egyedüli,
vannak hasonló testi jegyek,
De csak képződmény lehetsz
mindennek.
Csonkolt betonon felületén
öröklöd magad után a formákat.
Rám szabod a tered mintázatát.
Szavanként próbálsz fel,
legyalulod bennem a perceket,
ahogy tolod magad előtt az időt.

Nyelvedre, nyirkos könnyel
csendet feszítesz.

Hajdú Lilla Réka

Az anyagban hagyod magad

Dávid Luca

Anna néni

Azt mondják, akkor jövünk rá, mennyire is szeretünk valakit vagy valamit, mikor már elvesztettük. Amikor késő, mert az évek sajnos jöttek-mentek, s mi megváltoztunk, nem becsültük meg, amink volt, talán kicsit haragszunk is magunkra ezért, azonban elégedettek vagyunk a jelenlegi helyzetünkkel, szó sincs arról, hogy esetleg nem. Egyszerűen szeretnénk, ha az a régi melegség és boldogság járna át minket, ha újra akár egy percet tölthetnénk a hátrahagyott társunkkal. Milyen lenne, ha...

Előrehajoltam és bekapcsoltam a rádiót, hogy az ehhez hasonló ezer felé ágazó gondolatrügyeim most ne tudjanak tovább nőni, nem akarom a csenddel ezenfelül virágoztatni őket. Pár meghallgatott szerelmes szám után rájöttem, hogy a zajos csendességgel is hadilábon állok, így nem sokkal utána kikapcsoltam az egyetlen hangforrást az autóban. Fogalmam sincs, mit akarok. Fogalmam sincs, miért autókázom már másfél órája, hogy a szülőfalumba érjek, ahol valószínűleg senki nem vár szívesen. Lehetséges, hogy meg sem ismernek, vagy épp az ellenkezője: nem is ismernek. Utálom a változást, és most mégis én megyek elébe. Kezdtem magamat meggyőzni, hogy nem jó, amit teszek és inkább visszafordulok, aztán megláttam a fákát és akaratlanul is mosolyra húzódott a szám. Milyen kicsik! Ezelőtt pár évvel még óriásnak, végeláthatatlannak tündek alulról, amikor megpróbáltam rájuk felmászni a többi kölyökkel az utcámból.

Elhagyva a kis erdőt és a falu nevét jelző táblát, az első házak sorakoztak fel egymás után. Aprócska falu a miénk, pár utcával és lakossal együtt, így többé-kevésbé mindenki tudott legalább egy titkot a másikról. Habár közel huszonöt éve nem lakom itt, még most is emlékszem, hogy mennyi kellemetlen helyzetet okozott is ez a sok ismeretség.

A ház után habozás nélkül befordultam balra, ahol a régi legjobb barátnőm lakott a szüleivel. Mennyi emlék, mintha egy egész könyvet tele írhatnánk a játékokkal és a kitalált férjeinkkel. Neki szigorúan barna és zöld szemű volt az ideálja, nekem pedig mindegy volt. Meg is kérdezte egyik este, mikor épp összeadtam őt és Alexandert, a plüssmacit, hogy miért nem választom ki a hajsztinét, hiszen olyan mókás. Nem értettem. Soha nem volt fontos számomra az ilyesmi, már óvodában

sem, mikor csúfoltak, mert épp apa ért rá reggel elvinni, ő pedig nem igazán értett a hajfonáshoz, szóval csak összekötötte lófarokba. A baj az volt, hogy csupán az egyik felét sikerült felkötni, így fura látványt nyújthattam. Amíg az óvónénik nevetgéltek rajtam, én büszke voltam apára, hogy ilyen szép munkát végzett, az volt az első alkalom, hogy reggel együtt keltünk és ennyi időt közösen töltöttünk, ezért nem bántam. Akkor alakulhatott ki ez bennem, ez az érzés, ez a nemtörődomség, ami mai napig kísért. Néha rossz belegondolni, hogy valóban sok mindent hanyagolok a napjaimban, amihez nincs kedvem, pedig fontos szerepet játszhatna az életemben, mint a többi hétköznapi embereknek.

Nem, ez az egész borzasztó ötlet, miért jöttem ide? Meggyőzni magamat, hogy ez a hely is változott, csak én nem? Reménykedtem... Annyira reménykedtem, hogy itt minden ugyanolyan lesz, mint régen és visszatérhetek a régi kedvenc helyeimre.

A keskeny út miatt leállítottam az autót és gyalog mentem tovább. Örülök, hogy nem egy téli napot választottam a látogatásra, már rég megfagytam volna. Talán szánkózhatnék itt, ha legközelebb erre járok? - gondoltam, miközben a közeli legnagyobb dombra emeltem a tekintetem. Anya nem szerette a havat. Mindig olyan mérges volt, ha havazott. Úgy gondolta, a hó minden évben csak akadály az embereknek, hogy lassabban éljék az életüket és vigyázzanak egymásra. Apa azt mondta válaszul, szerinte ez a legszebb dolog a télben. El akartam mondani, hogy nekem a tavasz a kedvenc évszacom, de akkor már elmentek lefeküdni, így ezt mamával oszthattam meg másnap.

Mama. Hogy őszinte legyek, mióta elhunytak anyáék, én pedig elkezdtem a fővárosban dolgozni, nem sokat beszélünk. Fura volt, mintha egy darab az életemből megszűnt volna létezni, anélkül, hogy ráésszélhettem volna, vagy tehettem volna ellene. A mindennapos látogatások és beszélgetések helyét átvette a havonta egyszeri telefonbeszélgetés. Megváltozott a megszokott hanglejtésünk is.

Már egy fél éve. Hat hónapja, hogy nem beszéltem vele. Eleinte miattam volt, rengeteget kellett dolgoznom az új munkahelyemen, az elvárás pedig napról-napra nőtt, így nem volt időm magamra és a szeretteimre. Aztán nagy is lemondta néha az esti csevegéseket, amiket előtte olyan szigorúan betartottunk, mintha egy szabály lenne közöttünk. Egy íratlan szabály, amit egyikünk sem szívesen szeg meg.

Sós karamell! Az a kedvence. Annyi ideje nem látott és nem is hallott felőlem, legalább ajándékkal készülhettem volna neki. Ránéztem az órára. Tudom, hogy pénteken még biztosan nyitva van a helyi bolt. Sarkonfordultam és siettem bevásárolni.

- Jó napot! - köszöntem az eladónak, aki pár méterre állt az ajtótól.

- Jó napot kívánok! - üdvözölt. - Elnézést, de te.. Te nem Szabó Ákosnak vagy a lánya? - tette a szája elé a kezét a felismeréstől.

- De, de igen! Beugrottam meglátogatni a nagyit - ecseteltem neki, témát váltva, nehogy ellepje az ő szemét is a bánat, amit mindig a részvénytulajánítás követ.

- Oh, hoztál neki virágot? - kérdezte.

- Nos, annyira nincs oda a virágokért, így gondoltam jobban örülne egy csomag sós karamellának! - mosolyogtam. A tekintete egy másodpercre lefagyott, majd gyorsan megrázta a fejét és elfordult.

Fizetés után láttam, hogy az eladó odasiet a tejtermékekhez álló munkatársához és sugdolózni kezd. Esetleg van valami a hajamban? A kabátom zsebéből elővettem a telefont, aminek az előlapján megnéztem az arcom. Nincs semmi érdekfeszítő.

A vásárlásom okozta élményekkel tovább sétáltam a nagy házhoz. A kapuja régi volt, lepergett róla a festék. A kapuhoz érve láttam, hogy el van torlaszolta kívülről egy kővel. Arrébb gurítottam, de nem sikerült kinyitnom a kaput.

- Nagyi! - kiabáltam, hátha kijön az első ajtón és megmutathatom neki, mit vettem. A lila háza előtt állva már nem is értettem, miért féltem ennyire eljönni ide. Sok minden változott itt, ez tény, viszont, ami soha nem fog, az a nagyi. Az idevezető úton gondolatban már egy listát készítettem arról, miket kell neki feltétlen elmesélnem. Az utóbbi hat hónapban számos dolog történt, amiről nem tud és az igazat megvallva, én is le vagyok maradva. Mindig is biztattam, hogy menjen el a városba a sakk klubba, amit már évek óta szeretett volna, remélem, elkezdte. Előtte minden esetben volt valami kifogása, nem ér rá, ma más dolga van, valahova el kell mennie.

- Gréti? - kérdezte egy női hang a hátam mögül, mire ijedtemben leejtettem a karamellát.

- Cs-csókolom! - vettem fel a csomagot. - Nagyit keresem, de nem hall. Tudja esetleg, hogy itthon van-e? - mutattam az udvarra.

- Drágám... - a szemében valami ismeretlen kifejezés ült és az előbbi mosolya is eltűnt, mintha ott sem lett volna. Talán csak képzeltem? Valami megcsapott. Egy erősebb szél, vagy a felismerés szele. - Anna néni hat hónapja elhunyt.

Sodródunk az árral.
A szennyvíztől távolról sem mentes árral,
mert ez most már ugye természetes.
Utoljára tíz éve láttam a lábfejemet,
amikor belerongyoltam nyakig a vízbe.
Akkor még nem kellett attól tartani,
hogy belelépek egy odakeveredett üvegszilánkba.
Nem mondom, hogy nem volt ilyen,
magam is kétszer vágtam el a talpam egy nyár alatt,
de akkor még valahogy hozzá tartozott.
Mint a naplementék vagy a vadkacsák.
Most viszont kétszer is meggondolom,
hogy akarok-e abban a vízben mártózni.
Úszkálunk a parthoz közel, mint két eltévedt sügér,
kerülgetjük a lebegő ágakat,
meg egy ócska strandpapucsot,
ami valaki másé volt valamikor.
Próbáljuk figyelmen kívül hagyni
a felszínen forgolódnó nylonzacskót,
de néha ránk tekeredik.
Elhítetjük magunkkal,
hogy egyszer úgyis tisztább lesz a víz.
Valahogy. Valamikor.
Mert tisztul az agától, nem?
Ez így működik, azt mondták.
De mintha minden újabb hullám
csak több törmeléket hozna,
és a felszín habja egyre sűrűbb lesz.
S mi csak lubickolunk.
Egészen addig, amíg egy rétisas
körülni nem kezd a hullámok felett.
Ott van, nézed, de inkább nem szólsz.
Mintha csak azt remélnéd,
hogy valami mást szemelt ki –
egy ágat, egy flakont, bármit,
ami nem mi vagyunk.
De aztán persze elragad.

Sodródunk az árral

Fóthi Virág Mercédesz

Talán téged, talán engem.
Talán mindkettőnket.
És a víz, mint mindig,
nyugodtan hömpölyög tovább,
mintha *mi* soha nem lettünk volna ott.

Kötél volt minden, mi közénk akkor szövődött.
Néha túl vastag volt, néha hajszálon függött,
Húztuk, engedték, téptük, kötöttük is újra,
És bár azt hittük, úgyis minden marad úgy ma,
Ahogy volt tegnap – a biztosan tartó csomók –,
De reggelre meglazultak a régi fogók.
Volt, hogy engedtem, és csak néztem, hogyan szalad,
Volt, hogy rántották, míg a kezem vérben maradt.
Olykor megfeszít, máskor lógni hagyna csendben,
A távolság nő, aztán eltűnik egyetlen
Rándulással, mikor valaki megért végre.
Ennek a köteléknek itt nem lehet vége.
Foltot varrni ott, ahol már elszakadt egyszer,
És szálakra foszlik, mert nem tartja a kender.
Mégis szorítom, mert elengedni nem tudom,
Hisz minden csomóban ott lapul egy alkalom,
Mikor még hittük, hogy a szálak sosem kopnak,
Hogy minden viharban erősen összefognak.
Vissza lehetne szőni, mi kettévált régen,
Ha mindkét fél akarja, hogy újra összeérjen.
Kettő fonja meg, s húzza a viszony kötelét,
Egy kéz hiába küzd, ha más a túlsó felét
Elengedi könnyen, és hagyja szélnek menni,
Ha már nem feszül többé, nem lehet mit tenni.
Ám ha a szálak már találkoztak véletlen,
Mindig lesz esély, hogy új kötelet képezzen.
Ha két kéz újra fonni kezd, és szívvel tartja,
A fonál erőt nyerhet, múltját meghaladja,
Hisz minden szakadásban ott rejlik az élet,
És a szál, ha újra szőjük, mindent túlélhet.

Jére Anett: Norvég evés

Demény Balázs

Egy pad

Csak enyhén havas betonsáv, amin két vasláb, közte semmi deszka, csupán csöves-kukorica. Csimbókos szakállán kapaszkodnak hibáinak morzsái. Messziről búzlik elveszett édes terheitől. Lyukak ásítanak lom-kabátján, keserves szabadsága szövetén. Szájából kipárolog megbánásának zamata. Könnyekben ül a földön. Zsebből elővett tüske: fekete rózsáé. „Utánad megyek!” Megissza. „De utánam senki...” S a héjtalan dió elterül, éjszakába fagyva.

Vaslábak közt egy deszka a hó nedvét felszívja. Üldögél nagymama, kosarában kotorászva. Várta magány-otthonában, legalább egyikük rápillantson tízévente. „Akkor megyek én!” – eltökélte. Hiába kotorászik egyre kétségbeesettebben, nem találja... Közben az éjjeli utolsó járatot várja.

Lám, az első sugarak két deszkát is érnek. Autóból kipattan egy hófehér hercegnő és szolgálái. Sziszeg a hattyú a padon: „Meg vagytok bolondulva... Azért, mert te fizeted, nincs előjogod oltárhoz kísérni, ahogy neked se, mert te varrtad a ruhát! Az igazi bajotok az, hogy már egyikőtök se gondoskodhat rólam tovább! Mind a ketten az apáim vagytok: együtt kell átkarolnotok!” Amazok beletörődnek, s a megbékélés palástját végül is saját nászuk emléke hajtja rájuk. Szerelmes, bolond fiatal évek...

Gesztenye ragyog, s örül egy háttámla is a pirkadatnak. A padon ítélkezik magában egy sznob: a mezes apuka biztosan focihuligán. Meccsre viszi a gyerekét?! Pedig az istenfélő, lelkes szurkoló apuka csak floorball-edzésre kíséri kézen fogva fiát. Képzeltetitek, mi lenne, ha a morgó tudná, hogy a mellette ülő néni megy a Puskás B-közepébe!

A sárgás-leveles déli fényben, mint egy boldogságkapu keretezi be a padot egy vaskeret. Megáll a busz. Utolsó trimeszteres nőt segít le egy színesbőrű hapek, szép öltönyben, dél-londoni akcentussal. „Thank you a segítséget!” Pirul a lány saját műveltségén. Kit érdekel, hasbérelője már nagyon csiklandozza!

Üveglapot kap a keret jobb és bal oldala, mikor érik az őszibarack. Földön fecni, rajta mese a queer barackokról. Az ég közepén ragyogó nap mindent baracknak lát. A padon egy ifjú barack, míg két aszottabb fajta ítélkezve méregeti őt. Egy másik barack az ifjú gyümölcs mellé ül. Egymásba karolnak. Bámul a két konzervtöltelék,

észre sem veszik, hogy egyikük magja a szerelmesek elé totyogott, és csintalanul játszva, összekötötte a cipőfűzőjüket, míg ők a lét nektárját élvezték.

Megkapta hátsó üveglapját is a keret, még se vigad a nyár a csók alkonyában. Dühösen szaladó lány felugrik a buszra. Siet a másik lány, de elkésik: öklével üti a zárt ajtót. Távolról is hallani szíve repedését. Könnyei elvakítják szemét. Füle még hall: fék, ajtónyílás. És mire tisztán lát, barátnője már ajkáig rántja magához ott, a pad előtt.

Teljes a keret, tetőt kap a pad. Még szerencse, hiszen hiába van fülledt meleg, elkezd cseperegni a napnyugta. A fiú csöndben vár a randi végén. A lány szeme izzik: ajj, miért nem csinál semmit? Sértődött szევasszal felpattan a buszra. Mielőtt ledobná magát kedvenc helyére, felemel egy rózsát. Kacsint a fiú. Milyen előnyökkel jár, ha apád buszsofőr...

Mint egy zászlórúd áll a teknős-pad mellett a pózna. Előtte delíriumos punk. Tarajának tüskéi tinédzser tétlenségben tengődnek türelmetlenül. Jönne már ez a trágya! Késik a nyáresti buli! Szofija gázhalmazállapotra vált: s addig szívja, míg felnőtté nem érik, s bőrdzsekije zakóvá nem fakul.

A pózna végül menetrenddel is díszül, mégsem azt olvassa az a két cigány kisfiú, akit a tavasz zsongása hajtott ki a padra. Zseblámpával világítanak egy biztosan tiltott magazint. Kéjesen lapozgatják, míg olyat látnak, hogy eldobják, s hazáig szaladnak.

A hajnali pad legfőbb kelléke a rajta ülő ember. Ám csüggedten áll az egyedülálló anyuka, feltépve a nehéz rezsit rejtő leveleket. Egyik a babakocsi huncut lakója mellé landol. Az meg cumiját kiköpi, és az őszinte fogatlan boldogság kaján vigyorával rágni kezdi. Anyuci bepisil, úgy nevet.

Végre elkészül a buszmegálló. Az újjáéledő természet reggeli sugarai meg is szárítják rajta a festéket. Átadják, de van-e, aki lássa?

1.

Gyöngéd szerető

Danse macabre

Nem kérdi honnan folyt, s ki látja éjünket,
bármikor ideszáll megváltva kéljünket
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Egy légyott igazi, több se jobb lehet ő,
nem hagyva magunkra, leghűbb mint szerető
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Nem számít, mely bűnünk alvadt a kezünkre,
s vállunk is hogyan dőlt súlytalan terhünkre
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Nem nézi tükrünket, képüktől törött-e,
s kalapált, kolompolt, hált-e kéz körötte
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Lestük-e, nem lényeg, évektől megfagyva,
súgtunk-e kacéran élettől megcsalva
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Magzattá válhatunk lágyan szótt karjain,
méhe vár lehullva vérrel kent ajkain
– ó, mi hű harmatunk, gyöngédebb szeretőnk.

Te adjad páromat, járom ha táncomat,
öleljél vigaszul, s vágjad el láncomat
– ó, én hű harmatom, gyöngédebb szeretőm.

Holt-hideg vágyaddal ragadj mély ágyadba,
s csenddé csenj csonttá csalt csókcsatám csodálva
– ó, én hű harmatom, gyöngédebb szeretőm.

2.

Szerelmem: anya

Frászban suhantam, s higgadtan vigyorgok,
vasszag liternyi, orrba vág, s viszolygok,
vérben fetrengve életet kiáltasz,
kínért parányi kézfejet kiváltasz.

Isten hősnemmé gyöngyszemét avatta:
létnek fonhatja szentségét alatta,
magját méhednek lélekké cseréled,
– s repdes kilenc hős önkéntes cseléded.

Férfi lehettem általad szerelmem.
Pillám óvatlan, merre kell terelnem,
s bíbor bukévá lágy *oát* lenyelnem?

Szem négy, de arc egy, s égi fény leültet,
leszek szelíded, s többé nem feszülted,
vágyam becsülted, s emberré te szülted.

Félek.

Butaság, de félek.

Eddig lassan cseperedtem az otthon védőburkában,

És most felnőttem.

És most felnőttem?

Nagypapa már bottal jár, anyát csak hétvégente látom.

Főzők, mosok és már én magyarázom a pánikbeteg kislánynak,
hogy a szorongás egy kezelhető probléma, amiből van kiút.

Tehát talán felnőttem.

Mégis elsírom magam a mekis reklámon,

az egész világot felkiabálom, ha megjelenik a vörösbegy az udvarunkon
és rettegek attól, hogy hamarabb kell temetésre mennem, mint esküvőre.

Január.

Miért vagy hozzám ily kegyetlen?

A fagyos utcán, a metsző hidegben

még a könnyeim sem indulnak el.

Ők sem akarnak megmozdulni.

Lassan indul az élet.

Megnyugodni? Majd a munka, az segít.

A katedrán nincs egyéni probléma, nincs szorongás.

Csak ők és én és Shakespeare.

Na és persze Ő.

A támasz, a társ, a minden.

Aki hajnalban is simogatva hallgatja, ahogy arról sírok: egyszer meghalunk.

Türelemmel átölel és érzem minden így van jól, mert Ő itt van, mi együtt vagyunk.

Nyugalom, hit, szeretet és béke.

Ez az emberek menedéke.

Hajnalban kelni.
 Rohanva, kapkodva enni, inni.
 Telefont állandóan „ne zavarj”-ban tartani.
 Folyton fáradtnak lenni.
 Folyvást pörögni, meg nem állni.
 Vitatkozni.
 Kiabálni.
 Kérni.
 Könyörögni.
 Sírni. Sokat.
 Kétségbeesettnek lenni.
 Izgulni.
 Remegni az első pillanatban.
 Kérdezni, választ nem kapni.
 Türelmesnek lenni. Mindig.

Ezt jelenti pedagógusnak lenni...

De jelenti még:
 Ölelni.
 Megvigasztalni.
 Bízni.
 Reménykedni.
 Meghallgatni és elfogadni.
 Nevetni. Sokat.
 Törődni.
 Fejlődni látni.
 Segíteni.
 Támogatni.
 Bátorítani.
 Büszkének lenni.
 Tanácsot adni.
 Önzetlennek lenni.
 Szeretni a hivatásod. Mindig.

Fagyos voltál, mint a gleccserek.
Tudtad, hogy a hideg is okozhat égési sérülést?
Felmarja a szíveden már begyógyult sebeket.
Átrágja az izmokat és maga után hagy egy rést.
Átfúj rajta az az édes lehelet. Az amit isten öntött a szádba.
Kapkod valami földöntúlit belőled, hogy
belekóstoljak a mennyországba.
Te vagy a kétpólusú világ, ami egyszerre
robbant háborút és egyszerre békét kiált.
Átjáró vagy a felfogható és a felfoghatatlan határán.
Sehovavaló és mindenhol jelenlévő.
Még nem halott, de már nem is élő.
A bőröd alatt, valahol a hypodermis határán
is ilyen hideg lehet? Belebújnék, hogy
megtapadjak, mint makacs, lemarhatatlan kötőszövet.
Szóltál, hogy te velem akarsz élni.
És én most arra gondolok, hogy veled akarok meghalni.
Mert a porladó hús és zsír alatt, a vázad még élő mészdarab.
Tudtad, hogy a csontok érzékenyek?
Talán ezért. Ha ott megérint valaki, akkor már átrágott mindent.
Kiégette azt az átjárható részt.
Azt mondtad tudtad, hogy én vagy a
feleséged leszek vagy az aki összetöri a szíved.
A kérdés részemről már csak az, hogy merre is billen a mérleg?

Téged nem lehet boldoggá tenni, Anyám.
Akárhogy próbálkozom, csak a szürkeség mögé bújsz.
Ha színbe öltöztetném a lelkedet, melegbe, mint a nyár
átüt rajtad a bánat, és nem fedi el semmiféle blúz.

Nincs az a finom anyag, nincs a világ összes kincse,
amivel megmutathatnám neked, hogy átölel az élet.
Ringat két kezén az Isten.
Megtart minket kegyben.

Én mégsem tudlak boldoggá tenni, Anyám.
Hiába van a kitüntetés, felesleges diplomák.
Ölelő kéz egy férfi oldalán, mindig és egyetlen Apám.
Ebben a szerelemben is rád szakad a magány.

A legfényesebb ékszer vagy a poros padláson elzárt dobozban.
Igazgyöngy, ami eltűnt a homokban.
Fújhat szél, és jöhet ránk vihar,
az Isten így is minket valamiért még mindig egybetart.

Anyám, nem szomjazod az életet.
Kínállak örömvízzel, neked az mérgezett.
Félek, elvesz tőlem az Úr
ha azt látja megöl téged a bú.

Nincsenek oly földi javak,
amik mosolyra fakasztanak.
Nincsenek jó szavak,
amik beragyognak, mint a napsugarak.

Téged, Anyám, boldoggá tenni küzdelem.
Örökös harc és hánykódás ladikkal egy tengeren.
Sisyphusi gyötrelem.
Erre tettem fel az életem.

És ha fakad majd belőlem virág,
Te a könnyeiddel öntözöd a mennyből talán.
Hogyan tehetnélek boldoggá, Anyám?
Csak még egy kicsit a Földön és örökké az Isten oldalán.

Csak tudnám, hogy kívánhatlak-e úgy,
összefonódhat vajon még a szemünk tükre,
mert szelíden szólok most hozzád, mint
a sugárzó ébrenlétnek szűzi füstje.

Amikor figyelek Rád öntudatlan kedvvel, s Te
rám nézel, megszólalsz akár egy ősi szikra.
Őrizem hangod vonalát, mint az álmod,
majd megölelsz és elrejtész jól önmagadban.

A sündörgő lényed, átfarag időt az elmúlás alakjából.
Édeni kérdés az, mi fentről néz le ránk,
nyelvemen érzem a gyanakvó világ merszét,
huzakodik ki belőlünk új irány.

S kérded azt: a “semmisség” kortyát ittuk imént, vagy láttunk
felfedezni vágyó új jövevényt?
A gyermekünkben születő igazságot vajon,
vagy csak képzelni való reményt?

Bárhogy is lesz, teljesen szeretlek Tégedet,
mint aki engemet úgy szeretett,
mint akkor az én anyám és apám.
Szertelen, bohó, de csodálatos vagy nekem,
mint hófehér szíromvirág.

Azt hittem, már teljesen lezártuk.
Ehelyett, valahol Pesten,
egy doboz cigaretta mellett
beszéljük meg az élet nagy dolgait.

A füst gomolyogva száll a magasba.
A szél hátán titkaink
kacagva tovaröppennek,
a fellegek felett ismét találkozni,
s egymásba kapaszkodva táncolni kezdenek.

Csak beszéltünk. Órákon át.
Mint akik ezer éve ismerik egymást;
fesztelenek voltunk és szabadok.

Mintha egy álom vált volna ezzel valóra,
hogyan kaptam tőled egy szálat,
hisz ez lehetetlennek tűnt.
Mindez jelképezi, bizalmadba fogadtál,
s így már nem érzem a kettőnk közti tátongó űrt.

Úgy fogy az életünk, mint egy doboz cigaretta.
Neked már alig volt hátra
pár szálad, nekem még egy doboznyi lapult a zsebemben.
Mégis tőled kértem, hisz ez volt minden vágyam.

Csak Rád nézek.
Ahogy ott ülsz.
A magad nemes egyszerűségével.

Millió dolgot rejt tekinteted.
Ebben a mély tengerben úszni vágyom;
elmerülni egyszer, kétszer, sokszor
felszökni a víz felszínére, levegőt lopni,
majd hagyni, hogy a lábamra kötött súly
lehúzzon az óceánod aljára.

S az ajkadról lopott édes csókok,
melyek a másvilágba repítenek,
oltják olthatatlan szomjam.
Megszűnik a múlt, a jövő, a jelen,
nem akarok mást, csak hogy örökre légy velem,
s mindvégig fogd a kezem.

Tekintetem az arcodon pihentetem.
Ragyogó szemeid elé pár kósza tincs belóg,
s ettől még inkább beléd szeretek,
de ez a szerelem fáj.
Hiszen tudom, hogy nem lehetünk egymásé.
S minél többet teszek Érted, annál jobban távolodsz.

Csak vágyódom utánad, Te drága,
s az idő
egyre erősebben szorítja a combomon
futó vezeklőövet, de a fájdalom!
A fájdalom olyan, mint Te.
Néha édes, máskor csontig hatol.

S mindeközben Te,
Te csak ott ülsz.
A magad nemes egyszerűségével.

Horváth Gréta: Otthon

Elzúgott hát Hazám immár fölötted
A vad történelem, mint vágató lovas.
Utólag elsírom, miként s hogy nyögted
Súlyos törése kínját, mint a vas.

Hiszen ki más dalolna mostan rólad?
Fiad is elhagy s lányod, asszonyod;
Kicsiny vermünkben tán helyt lel e szózat
Együtt zokogjunk, lásd, én itt vagyok.

Balsorsunk titkát százfele kerestem,
A sok rojtos papirost halmozám,
Ám rejtett ó-okát meg késve leltem,
Sétáltam sámánok, papok nyomán.

Bősz vérfolyást, s véróceánt találtam,
Szigetként rajta kínok kínjait,
S ott állt meredten a Halál palástban,
Hová sorsod talányos sodra vitt.

Meghőkölttem, cudar szelei szálltak,
Csontos kezével elintett felém.
Sötét sziluettek körtáncot jártak,
Mélyhangon kántáltak, bús-feketén.

A rémes táncból nagy szélvihar támadt,
A föld jajdult, aztán homok lepett.
Amely a tundrán fagszóhajjal árad,
Oly jéghang szólott: „Ímhol végzeted!”

Miként szórt kagylók, mattult mozaikok,
Kis morzsákban hullt régmúltunk élém;
Sok hősi glóriából tört fényt itt-ott,
Sok régi képet, tettet láttam én.

Pár lángolás hevét szemem beitta,
Veszett csatákból kiontott hegyén
Feltört a drága magyar vér, a tiszta,
Folyt, s szertefolyt a sáros földtekén.

Zömök lovon hun harcos harci dallal,
Aztán lovag, mögötte halk latin zsoldár
Dübörgött föl hars rohanó robajjal
S ért iszonyú kint Muhin s Mohácsnál.

Ezeket meg cifrán huszár követte,
Pej harci mén dobbantott dallamot.
Muskétatűz dördült, rótszín lett mente
Beitták vérit az örvényhabok...

Legdúsabb lángból legnagyobb a gyászunk,
Ki épít csakhamar porrá enyész.
Nagy békülésekben örök magányunk,
Hü fiunktól hamar megfoszt az Ég.

Hazám, magyarnak lenni szörnyű átok:
Égni, hunyni, szakadni szerteszét...
Vérünk se váltja meg e rongy világot
Lesüllyed az és végszakába lép.

Nem tudhatom, hogy másnak e név mit jelent,
Előttem egy igaz költő képe dereng,
Halál várt rá, mert zsidónak született,
Pedig erről legkevésbé ő tehetett.
Harmincöt évesen – az oly drámaian kevés:
Még bele sem lendült, és máris itt a vég.
Tarkólövés. – hát te is eképp végezted,
Egy mozdulat, egy megmásíthatatlan tett.
„Der springt noch auf” – hangzott fölötted.
Nem, magyar kezek végeztek veled.

Oly korban éltél te e földön,
Mikor az ember úgy elaljasult,
Hogy önként, kéjjel ölt, nemcsak parancsra.
És a kiválóság semmit sem számított,
Egy kalap alá vettek rablót és papot;
Sokan munkaszolgálatosként jöttek rá,
Hogy milyen ütött-kopott, romlott a világ.
Az embernek egy ellensége van:
Az pedig mégiscsak saját maga;
A fekete árokban vérző sebbel remegek:
Ne menj tovább, barátom, kiálts rám! s fölkelek!

Kémlelem a temetőben a sírokat,
A sírok közt egy holtat, ki épp írogat,
„Ne menj tovább, barátom...” mormogja felém,
Ismerős arcában Radnótit fellelém.
„Ászi, mondd: Sík Sándor is odaveszett?”
Nem, ő viszont nem: még húsz évet szenvedett.
„És a Fanni, a drága Fanni mennyit élt?”
Jutott még neki hetven özvegyi év.
Többet viszont nem kérdezett,
Hanem szó nélkül ellibeggett...

Fújogat a szél – fújja az arcomat,
Ó, te nagy ember, hogy vagy a föld alatt!
Igaz, már nyolcvan éve vesztél oda,
De soha nem kerülsz partvonalon túlra.

Fújogat a szél – fújja az arcomat,
Kémlelem közben körbe a sírokat.
Egyedül vagyok, nincs senki rajtam kívül,
Arcom is a nagy széltől lassacskán kihűl...

Fújogat a szél – fújja az arcomat,
A vak sötétben elveszítem magamat.
Egyedül vagyok, s nincs se kérdés, se felelet...

Nagy szárnyadat borítsd rám virrasztó éji felleg.

Soha nem voltam szerelmes emberekbe, mindig csak
apró részletekbe, pillanatokba, hangulatokba.

Soha nem voltam szerelmes fiúkba, mindig csak
abba az ezüstös ködbe, amely körbelengte őket,
az ezüstös ködbe, amelyet jó lenne lehámozni,
de valami nem engedi.

Soha nem voltam szerelmes lányokba, de néha
megragadott egy-egy alabástromcsont mögötti sóhajtás,
a barna vermekben nyöszörgő *segítség*,
a kék tavakban susogó *kedves vagy*.

Soha nem voltam szerelmes Istenbe, de néha
sírhatnékom volt felhőket átszaggató pillantásától,
néha pedig sírva-nevetve tudatosítottam:
Ő jó, így én is jó lehetek.

Rapi Alexandra Enikő

Madárka

Éreztem, ahogy a bátorító kezek megszorították a térdemet. Ez már haladás volt, ahhoz képest, hogy honnan indultunk. Amikor még nem éreztem semmit deréktól lefelé, mérhettek rám bármekkora ütést, nem éreztem. Most már igen. Éreztem a hideget, a meleget és éreztem Márk a gyógytornászsom érintését, aki éppen próbált rávenni arra, hogy álljak fel.

– Lili, bámulatos az, hogy meddig eljutottunk. Most már ne fordulj hátra – fogta meg egyik kezével az álamat és kényszerített, hogy a szemébe nézzek.

Szándékosan kerültem a tekintetét, mert tudtam elegendő egyszer belenézni a csokoládébarna szempárba és teljesen rábízom magam. Tökéletesen tudott manipulálni, és ezt gyakran ki is használta. Leginkább akkor, amikor megmakacsoltam magam, és nem akartam együttműködni.

– Tudom – suttogtam és az előttem lévő segítő rudakra szegeztem a tekintetem.

Ezek a rudak szinte teljesen ugyanolyanok voltak, mint az egykori otthonomban, a balett teremben. Ilyen rudaknál nyújtottam az óra előtt, de mindez már a múlt. Számomra ez a rúd azzá vált, mint egy vasalódeszka, aki, ha nem adja fel az álmait, szőrfdeszka lehetett volna.

– Lili – fogta most már két keze közé az arcomat Márk. – Rám koncentrálj és önmagadra! Képes vagy rá!

Nagyokat nyelve bólintottam, majd ahogy korábban gyakoroltuk, először az egyik lábamat helyeztem a padlóra, majd a másikat.

– Vegyük le a zoknidat – fogta meg gyengéden a bokámat Márk, és lesegítette rólam. – Most pedig hunyd be a szemed és csak érezz. Figyeld ahogy a lábad a földhöz ér, kapcsolódj össze vele, hidd el, hogy segíteni fog neked, és megtart. – suttogtam miközben az ujjával megnyugtatóan cirógatta a vádlimat.

– Nehéz, ha közben piszkálsz – vörösödtem el, mire azonnal abba hagyta a cirógatást és játékos vigyorral az arcán felnézett rám.

Behunytam a szemem és ráhangolódtam az alsó végtagjaimra. Megfigyeltem, ahogy a padló hűvössége a csupasz talpamhoz ér. Majd óvatosan megmozgattam a lábujjaimat, aztán hol előre, hol a sarkamra nehezедtem rá, feszegetve a határaitam.

– Ha úgy érzed készen állsz, akkor fogd meg a rudakat – suttogta Márk a fülemben, mire ijedten összerendeztem. – Ne félj Madárka.

– Nem számítottam rá, hogy ilyen közel vagy – motyogtam.

– Lehetek még közelebb is!

– Házi nyúlra nem lövünk, te magad hangsúlyoztad ki az elején – emlékeztettem.

– Meglehet. De ez idő alatt rájöttem, hogy te sose voltál egy házinyuszi, inkább egy madárka, aki akkor érzi jól magát, ha szabadon szárnyalhat.

Semmit se reagáltam, de Márk szavai a szívemig hatoltak. Szárnyalni akartam, és nem egy kerekesszékhöz kötve leélni az életem. Remegett a kezem, ahogy kinyúlva megragadtam a két rudat, majd elkezdtem feltolni a testemet, míg Márk a derekamat fogva segített, hogy ne essek össze. Éreztem, ahogy a lábaimra egyre több és több súly nehezedett, kezeim remegtek az erőfeszítéstől, hogy megtartsam magam, de végre álltam és éreztem.

– Nagyon jó! – dicsért meg Márk, mire futólag elmosolyodtam. – Most elengedlek és ott foglak várni a túloldalon rendben?

– Mintha lenne más választásom – horkantottam fel, mire felnevetett és a rudat megkerülve megállt a másik végén.

– Úgy, ahogy a medencében gyakoroltuk rendben? Kis lépésekben, mert...

– Mert nem mindig a nagy lépések vezetnek a célhoz, hanem a kisebbek, de annál átgondoltabbak – szavaltam a mantránkká vált mondatot.

Márk helyeslően bólintott, és biztató mosollyal az arcán hívogatóan nézett rám. Ekkor láttam meg a szemében azt a bizonyos csillanást. Rendesen nem tudom megmagyarázni, hogy pontosan mi volt az, de megcsillant ott valami, ami arra sarkalt, hogy minél előbb odajussak hozzá. Fújttam egy nagyot és az ajkamat összeszorítva megemeltem a jobb lábam és előrébb csúsztattam a padlón. Mintha betont akartam volna a két gyenge karommal megmozdítani. Mászás súly telepedett egyszerre a karomra és a lábaimra, remegett a testem, úgy éreztem pillanatok választanak el attól, hogy a lábaim bénultan csúszanak szét alattam. De mentem tovább, nem adtam fel. A könnyeim megállíthatatlanul csorogni kezdtek, ahogy szépen lassan szünni kezdett a távolság köztem és Márk közt. Miattam. Én voltam az, aki áthidalta a köztünk lévő távolságot. Percek kellettek hozzá, de egyszer azon kaptam magam, hogy a karjaiban vagyok és a nyakába csimpaszkodva sírok.

– Megcsináltad Madárka – suttogta Márk letörölve a könnyeimet. – Gyönyörűen szárnyaltál – nézett mélyen a szemembe.

– Hazudós – szípoztam, mire elmosolyodott.

– Csak egyszer hazudtam neked. Egyetlen egyszer – simogatta meg az arcomat gyengéden.

- Mikor?
- Mikor azt mondtam semmilyen hatással nincs rám ez az azúrkék szempár
- lehelte, mire tágra nyílt szemekkel felnéztem rá. – Pontosan ez – súgta, mielőtt az ajka rásimult az ajkamra.

És a Madárka ekkor kezdett el igazán szárnyalni.

Régi kazetta pihen a lejátszóban
A felvétel ugyanaz, csak a szerepek kuszálódnak.
Én vagyok csak állandó,
Én ismerem a mese végét, épp ezért nem várom.
Nem várom, mert tudom, ugyanúgy hibázok.
Ő megtetszik, a műsámmá válik,
Majd a tegnappal együtt elveszik.
A helyén nem marad más csak egy fantom
Egy ismerős idegen a múltamból,
De mégis valaki új, valaki, aki nem valós
Csak egy idealizált kép
Aki a papíron tovább él.
Tintától kéklík a kezem, ahogy a szókat papírra vetem
Nyoma hadd maradjon annak, aki voltam
Hogy a mese ugyanaz maradjon.
Beleszeretni újra és újra,
Valakibe, aki nem létezik, csak az elmém megalkotott.

Elengedem a múltat, hagyom, hogy elveszen,
De a múltam jön utánam ezerrel.
Nem hagyja, hogy felejtsek, hogy hibáim vesszenek.
Csak mosolyog rám gúnyosan, hosszasan figyel, de nem szól
Én pedig mint alkotó
Fejet hajtok és megteszem újra.
Hibát, hibára halmozok.
Fantomok karjaiba futok.
Miközben tudom, hogy mit hoz a jövő,
Újabb 8 évnyi szenvedés az ördögi körforgás közepén.

Németh Piroska Klaudia

Nem várt haver

Tominak félálomban is feszítette bordáit a magány. Arra nyitotta ki a szemét, hogy egy kisméretű patkány a füle mellett egy chips darabkát szimatol, ami akkor eshetett le a huzat nélküli matrakra, amikor este lefekvés előtt a félvilágban majszolgatott. Tomi egy határozott mozdulattal arrébb lökte a patkányt, az meg odébb rohant a sarokba. Mostanában igazán kezdtek elszaporodni, tudja a fene, hogy honnan jöhetnek.

Tomi törökülésbe ült a padlóra ágykeret nélkül elhelyezett matracon, s körbenézett a kicsi szobában. Azonnal megpillantotta a távirányítót, bekapcsolta a tévét, ami két pislákolás után be is indult. A tévé előtt Fantás dobozok sorakoztak, némelyikben még maradt pár csepp sárga lötyty. A szekrény mellett, melyre a tévé volt ráhelyezve, pizzás és hamburgeres csomagolások tornyosultak egymásra, a belsejükben már csak kioltott cigicsikkek zsúfolódtak, mint ahogy egyébként mindenhol: a kanapé réseiben, a matrac melletti hamuzókban, a mosogatókagylóban és a fürdőben is.

A lakásban egészen furcsa szagok terjengtek. Mivel a fürdőben a plafon is ázott, a sörösdobozokból is áradt a sörszag, és a patkányok is mindenhol ürüléket hagytak maguk után, már a napi szellőztetés sem segített volna a helyzeten. De miért is érdekelt volna az ilyesmi egy olyan egyszerű embert, mint Tomi. Ő csak naphosszat cigarettázott, tévézett és festett. Ebben a percben kopogtak. Tomi azt hitte, hogy megint a főbérlő, akinek hetek óta nem nyitott ajtót.

– Haver, nyisd már ki! Tudom, hogy bent vagy, és ha nem nyitod ki, itt fogok aludni a lábsurlón, mint egy kutya, hallood!? – a rekedtes és mély, de mégis egészen fiatalosnak ható hang Benitől jött, Tomi gyerekkori legjobb barátjától. Tomi résznyire nyitotta az ajtót.

– Na végre! Be is jöhetek? – Beni próbálta hátrább tolni az ajtót, de mind hiába, mert három zacskó szemét torlaszolta el azt. Mindegy is, valahogy bepréselte magát a résen, és folytatta:

– Mi van már veled haver, az egész gáska hiányol...Tudom, hogy el szoktál tűnni néha egy kis időre, és akkor csak festegetsz meg írogatsz, meg mittudomén, de azért a telefont felvehetnéd, érted te is na: aggódtunk.

– Tévedsz, már nem írok. – Tomi nem nézett a régi barát szemébe.

– Hát miért nem írsz? Azért ultramenő festményeket festegetsz még? Megmutizhatnál már nekem is egyet, tudod, hogy én értékelem a művészeteket! – nem akarta észrevenni, hogy inkább hallgatnia kéne.

– Itt van, amin most éppen dolgozom. – Tomi a sarokba mutatott, az üres vászonra. Nem volt kedve az egészhez, már meg is bánta, hogy felkelt kinyitni az ajtót. – Most jobb lesz inkább, ha elmész.

– Jó, haver. Megértem, hogy időre van szükséged. De arra kérek, hogy válaszolj a napokban az üzeneteimre. – Kihátrált, egyedül mégsem társaloghat, míg a világ. Lassú léptekkel haladt lefelé a lépcsőn, Ákos a tömbház bejárata előtt várta.

– Hányszor mondtam, hogy hagyd már ezt a bipoláris faszfejt! – suttogta.

Még mindig kávézacc szagú a kezem,
és azt a rohadt drága, kávéillatú tusfürdőt is utálok.
A zacc nem jön ki a körmöm alól, hiába tépem, rágom,
faricskálom ujjaimat, még mindig ott van.
Én csak a kávéfőzőt akartam megjavítani,
de nem tudom melyik a szűrő,
mert nem vagyok én gyakorlott kávéfőző-reparáló.
És lényegében semmihez sem értek, amihez te igen.
Most meg már ülhetek lekapart körömmel,
látté nélkül, kávézaccos csészével és mosogatóval.
Talán majd felnyalom és összegyűjtöm,
mert jól tesz a bőrnek,
természetes bőrradír vagy micsoda.
Azzal majd kompenzálom, hogy mindenhez értesz,
csak hozzám nem,
és kivakarlak a bőröm alól.
Többé nem veszek majd rohadt drága hámlasztós tusfürdőt sem,
mert a funkcióját az olcsóbb bőrradír is ellátja,
és te is tarthatod magadat előttem selyembőrűnek: mindhiába.

Kocsis Erzsó

Csillagok bátorságát...

Már nincsenek betondarabok a mellkasomon, ha levegőt veszek. Már elmúlt az állandó dermesztő hipnózis az ereimet felforráló áramlatok miatt. Már elmúltak az izmaimat megbénító fájdalmak.

Talán ember voltam, amit elfújtak a viharkarmú szelek. És én széthullottam, és úgy eltűntem, mintha soha nem is léteztem volna. Még a sóhajomat sem hallotta meg senki. Egy kevés hideg fuvallat volt, amibe csak az ólomszárnyú, sötét angyalok borzongtak bele.

Az életből, ami elszállt mindenhol. Embertelen fáradságtól, vasfogú viharoktól pillékönnyű lettem.

Tovalibbenek.

Belesimulok a gázóriás felhőibe. Énekelgetek a Szaturnuszon.

De ki hallja innen, a gyűrűk mögül? Morcos jégdarabok és sötét sziklatömbök nyelik el dalomat. Mégis dúdолом. Mert az még megy. Az utolsó, ami érintetlenül megmaradt nekem.

Mielőtt elmentem, megtanítottad nekem a csillagok bátorságát...

Tudom, és látom most már, hogy szikrázó fényű végtelen marad majd a halálunk után is. Hiszen elmagyaráztad, hogy az a végtelen nem más, csak egy furcsa sóvárgás a tiszta levegő után. A levegő után, ami olyan szabaddá tesz, hogy a mályvacukor léptű angyalok. Azoké, akiknek a haját a gázóriás viharai aranyporral és kénvirágokkal hintik be.

Tudom, és látom most már, milyen ritka, és gyönyörű, hogy egyáltalán lélegezhetek.

Varázsoltál nekem egy saját világegyetemet. Egy üveggolyókkal teli világegyetemet, ahol én koccantam össze a planétákat. Pontosan úgy, ahogy te szeretted volna.

Kértél, és megtettem. Bármit mondtál, én megtettem. Átlátszó ujjakkal, rózsaszínbe mártott szívvel golyóztam sorsommal. Kristály könnycseppek vak és sötét árkokat vájtak a szívembe.

És most, innen a gyűrűrendszer mögül muszáj újra a Föld felé fordulnom és kérnem Téged.

De már szavak nélkül.

Mondd el még egyszer mindezeket újra, hadd próbáljam leírni. Nem akarok semmit sem elfelejteni. Dermedt ujjaim bizseregnek még. Egyszerűen nem felejthetem el.

De minek is sóvárgok ezután... Itt már nincs se toll, se papír. Csak a fekete csend vesz körül, és a lassan kavargó puha gázfelhő.

Nem hallhatom édes hangod.

Kristály könnycseppjeimen keresztül látom a távoli, kék bolygót, ami Téged óv. Mit meg nem adnék, hogy újra mesélj...

Tudom, és látom most már saját szemmel ezt a millió csodát. A csillagok bátorságát, amit Te adtál nekem.

Kocsis Erzsó

Egy kondrit és egy szén-alapú lény

Finoman simíts csak meg! Bár nagyon nem tud nekem ártani a szén-alapú léted melege, de inkább óvatosan ezzel a fajok közti találkozással: sose tudhatjuk, mire vezethet - egy kataklizmához? De érj hozzám, mégis, hogy kissé enyhüljön bennem ez a hatalmas rémület, ami már hosszú évszázadok óta feszíti atomjaimat.

Mindig hatalmas, nagy feketeség vett körül. Olyan mély feketeség, amibe, ha belenéztem, éreztem, hogy valami hihetetlen súlya és valóban végtelen ereje van az egésznek. De nem rémített, mert a milliárdnyi fénylő pontocska valami furcsa biztonságérzettel töltött el. Nem éreztem magam egyedül, pedig egyiket sem ismertem. Sose beszéltek hozzám, és én se kérdeztem meg, hogy mit keresnek errefelé? Össze-összekoccantunk néha egyikkel. Néhány testvérem le-leszakadt ilyenkor, és ijedt tekintettel tűntek el a nagy végtelenben. Sikoltani sem tudtunk, ahogy távolabb kerültek a jeges feketeségben. Csak mikor már eltűntek a szemem elől, akkor szakadt fel bennem egy nagyon halk jajgatás. Halk sem, mivel a hang itt amúgy sem terjed, csak a rémült mozdulatból látszik, hogy a szívem is meghasadt, nemcsak az oldalam szakadt le. Ilyenkor azért erősebben kapaszkodtam a helyemen, és valami addig ismeretlen érzés szorongatta az én atomjaimat is.

Máskor a hátamra újabb porszemecskék ültek, kuncogva csiklandozva kissé elmeredt részecskéimet, és tovább hizlalva minket nagyobbra és tekintélyesebbre. Nem is szóltak hozzám, egymás közt vihorásztak, de valahogy mégis jó volt, hogy hozzám csatlakoztak. Csak zúgtunk tovább, mostmár együtt, nem is tudtam merre. Muszáj volt folytatni utunkat a sötétben. Bolygó-anyácska oldalában lapulva mitől is tarthattam volna? Keringtünk szédületes sebességgel, furcsa pályánkon óriási, felhő-szerű égitestek közt. Rettegni? Ugyan már! Hol van az már! Inkább ámulattal töltött el, mikor elsuhantunk a felhősávok mellett. Látod, látod, suttogtuk egymásnak a testvéreimmel. Narancs és vörös és barna kavargott minden merre, és egészen biztos vagyok benne, hogy zenét is hallottunk: fürge dallamú vonósokat, ünnepélyes dallamokat. Bámulatos gyűrűk között kisebb barátokra találtunk, akikkel harangszóra jártuk táncunkat. Micsoda földöntúli multság volt ez!

De nem lehet leragadni, tovább, tovább! Egyre erősebb lett a vágy. Alig látszottak már a fénylő pontocskák is, inkább végtelen csík volt már mindenütt. Nincs

idő ezen merengeni, tovább, tovább! Már lerázom az új vendégeket is, nincs már erre türelmem, barátkozni, ismerkedni, már más célok feszítenek... Viharósszanak mással, vihogjanak máshol!

És akkor látom meg őt, aki ismeretlenül is elrabolta a lelkem.

Egy lélegzetnyi időre bolygó-anyácska megtorpan. Nem is mi álltunk meg, az idő, az űr, a végtelen, a mindenség.

Mert észrevettem őt.

Ott volt kékje, szelíd kékje. Sosem láttam még ennyire csodálatosat. Olyan hihetetlen melegség járt át, amit eddig nem ismertem. Csak néztem, néztem, és tudtam, ott vagyok otthon. Bármi is lesz ezután, én azt akarom, azt a kéket, azt a szelíd kéket. Semmi más nem számít már többet. És akkor újrálódult az idő, az űr, a végtelen, a mindenség, sodorva engem magával.

De nem bántam. Vigyen el, vigyen minél hamarabb oda, hogy ott lehessen végre. Hogy érezhessen, ölelhessem, simíthassam. Nem számított már semmi. Elvárásolt kékje, szelíd kékje. Az sem volt már gond, hogy amikor arcához értem, darabjaira szakította létezésemet. Forró tüzek égették szét bolygó-anyácskát, szerteszt szaladtunk testvéreimmel. De mit érdekelt már. Zuhantam, zuhantam, behunyt szemmel, és olyan hevesen dobogó szívvel, hogy még több repedés lett rajtam is. Nem is sikítottam, pedig jajj, úgy féltem!

És akkor véget ért a hullásom.

Apró szemcsés anyag ölelt körbe. Kicsi kristályai rásimultak megperzselt testemre. Bizseregtek, gurulgattak mindenfele, mire megtalálták a megfelelő ölelési pontokat. Egyszerre lélegeztünk már. Egyszerre dobbant már a szívünk.

A tökéletesség.

Végre otthon voltam.

De most, hogy kinyitom a szemem, a te ujjaidat látom, ahogy óvatosan közelítenek meggyötört hátamhoz.

Rettegek. Nem tagadom. Téged nem ismerlek. Másabb ütemre lélegzel. Másabb ütemre ver a szíved.

Te egy szén alapú lény vagy.

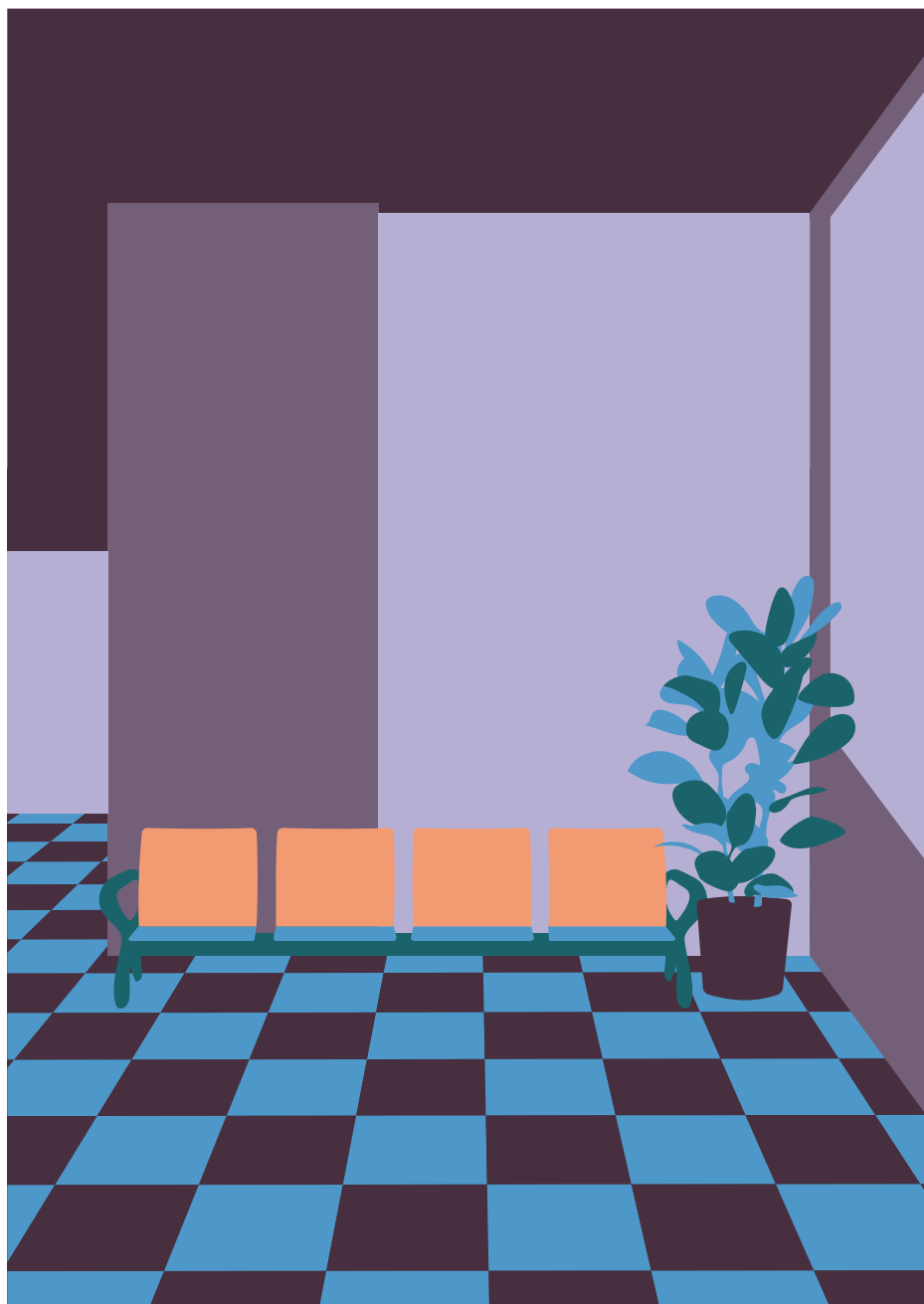
Én egy vas alapú lény. Egy kondrit. Egy vasmeteorit.

Mit akarsz tőlem?

Tőlem, a kondrittól? Egy egyszerű vasmeteorittól?

Jó, akkor finoman simíts meg... Roppant óvatosan ezzel a fajok közti találkozással... De mégis érz hozzá, mégis tedd, hogy kissé enyhüljön bennem ez a hatalmas rémület!

Megértelek. Most már meg. Most értem igazán haza. Ide. Melléd. Ez lesz a végleges helyem. Tudom. Mi ketten egyek, míg ez a világegyetem ki nem alszik.

Baski Bíbor Boglárka: Váró

Megsejtettem a hármat,
a kettőt már jól ismerem,
most az eggyel barátkozom,
hogy háromból kettő ne kelljen.

De bárhová tekint az Egy,
génjei sohasem önmaga,
tükröződik az állandó még egy,
és az én: egy + egy + egy.

Körülöttem sétál a kettő,
néha-néha belém hasad,
hogy egyedül az én-metsző,
mi hasít, megy és marad.

Hány egyénből áll az én,
hány örökölt örökkévaló,
ha ebből egy az enyém
és kettő a lélek-adó.

Nulladik szinten van
az állandó kozmosz,
ősmentes állapotban
a méregtelen gonosz.

Létező az utolsó szinten,
a nincs van és a van nincs,
ahol tán értelmetlen Isten,
mert másban van a kincs.

Információ a teste,
lélekölő elme-idő,
nirvánában a szent mise
az abszolút fagyott hő.

Szétszakít a tudatom.
Három perc: vagyok,
aztán atomjaira hullok
és három (perc); maradok.

Boldogan marcangol engem is a ruha,
kicsit szűk már nekem, s a kis gomb,
mely leszakadt és elgurult valahova,
azt többé soha meg nem lelem.
Szűk ingben, kicsivel kevesebbel megyek.
Fakulva, ráncosan, úgy ahogy hagytam,
úgy ahogy mindig is akartam és most a
sorsomba vartam: egy gombom volt nekem.
Nap nap után egyre szűkösebb lett,
én csak fogytam, egy-két szál is odalett,
a lyukat talán én magam okoztam,
de a sok között ez is csak elveszett.
Tán nem is a lyuk volt a gond,
hanem maga a ruha, mely úgy ment
össze, mint a sokat dolgozott mostoha,
s az összes ember egyre csak mossa
és foltozza, újra szőni szüntelen akarja,
karjához kötve összehajtva tartja,
az ázott anyag, mi a lelket is kimarta.
Mi mégis látni akarjuk azt a régmúlt,
láthatatlan igazságot, mi ember és
ember közt néha-néha megeshet,
majd a gordiuszi csomót jól átvágjuk,
kibogozni erőnk nincs, tán nem is lehet.
De fonódik az új háló, máris MI vagyunk,
és ki tudja, milyen szívet generálunk.
Büszkén viseljük az anyagtalan inget,
se szűk, se bő, se lyuk, se folt, se kéz,
se szép, se fonál; nem, az nem megengedett.
A semmi majd oly közömbös teherként
úszik rajtunk, átjáró lesz a két világ között,
a szívünkbe emlékként az ing, a gomb beköltözött.
Mi egykor szakadt szálaival a csontunkig hatolt,
most a tiszta úr minden elmén áthatol:
senkié egészen - így leszünk készen, a ruházatlan holt.

Jancsó Bernadett

Ötkoronás

A nagypapám testvéréhez jártunk meggyet szedni minden évben. Ünnepnappal volt ez az egész családnak. Öten voltak testvérek, ilyenkor mind összesereglettek, gyerekes-tül, unokástul, aki csak élt és mozgott, leautózott a kis „istenhátamögötti” faluba, hogy leszüretelje a három hatalmas meggyfát. Hatalmas kondérban főtt a gulyás, grilleztünk, játszottunk, nevettünk. Így, visszagondolva, lehet, hogy az egész csak arról szólt, hogy együtt legyünk, a meggy csak az ürügy volt, hiszen nem lehetett halogatni, mert akkor és ott le kellett szedni, nehogy megromoljon az a sok-sok értékes gyümölcs.

Imádtam a fára mászni, de hogy egy szem meggyet is a számba tegyek, az elképzelhetetlen volt. Emberemlékezet óta nagyon rossz evő voltam. Alig pár ételt ettem meg, és azok között egy gyümölcs, vagy zöldség sem volt. Évről évre jött a licitháború, hogy csak egyet kóstoljak meg, és lesz játék, csoki vagy egy ötkoronás, ami nagy érték volt akkoriban – legalábbis nekem azt mondták. Azóta is minden családi ünnepségen felemlégetik, hogy ültem a padon a kezemben egy fél szem meggyel, és csak néztem a gyümölcsöt... Már fogadásokat is kötöttek, idén vajon rá tudnak-e venni, hogy a számba vegyem. Aztán egyszer csak felnéztem nagypapámra:

Nem elég, ha megnyalom? – és mindenki hangos nevetésben tört ki.

Sosem adtam be a derekam, makacs gyerek voltam.

*

A kisfiamat magasra emeltem, hogy maga szedje le a gyönyörű, mélyvörös szemeket, amelyeket a legnagyobb óvatossággal tett a fehér tálba. Az a ritka alkatú gyerek, aki a vasszeget is megeszi, gyümölcsök esetén meg triplán, hiszen a rosszullétig képes csipegetni őket. Óvatosan egyensúlyozva vitte ki a kertbe a megmosott, kimagozott meggyel teli tálat, majd letelepedett a fa árnyékába kikészített pokrócra. Úgy nézte a szemeket, mintha csodát látna. Mellé telepedtem, öröm volt látni, hogy ő mennyire boldog, és hogy mennyire szereti a pocakját. Vigyorogva rám nézett, kiválasztotta a második legnagyobbat – a legnagyobb természetesen az övé –, és

mire tiltakozhattam volna, a számba nyomta, egy „anya is!” felkiáltással. Néma csendben várta a reakciómat. Eszembe se jutott, hogy megbántsam, vagy akár rossz példát mutassak azzal, hogy kiköpöm fancsalogva. Nem kellett csokoládé, sem ötkoronás, csak egy pelenkás, kétéves kisfiú vigyora, aki a legnagyobb örömmel eteti az anyukáját a finomságból, amit ő maga szedett.

Jancsó Bernadett

Megtisztulás

Kamaszként imádtam futni, főleg ha valami nyomasztott, fájt. Képes voltam addig rohanni, hogy a cipőmet összevérezte a feltört lábam, vagy amíg már annyira szédültem, hogy nem láttam az utat magam előtt. Volt egy rét, egy védett kis liget a folyóparton, az volt a kedvenc helyem, amikor nagy gond volt, oda futottam, és csak lélegeztem – vagyis próbáltam a bő három kilométer után. Sohasem láttam ott senkit. Nyáron gyönyörű volt, a rengeteg színes mezei virág hullámozott, mint az óceán. Gyakran egy csokorral szedtem, hogy aztán otthon kiszárítsam dekorációnak, vagy napokig nézzem a vázában. Egyébként nem volt olyan nagyon rossz gyerekkorom, csupán elváltak a szüleim, és én voltam a stréber az osztályban, aki sosem tudott igazán beilleszkedni a kortársai közé. Egyben én voltam a jó gyerek is a családban, aki mindent mosollyal tűrt és mindent jól csinált. Amikor viszont már túlságosan is nagy lett a nyomás, csak futottam, kifelé a világból. A nyár volt a legrosszabb: nem volt sulis, ami lekötött volna, ilyenkor hetente többször futottam ki az én kis titkos helyemre.

Az egyik alkalommal épp kocogtam hazafelé, amikor egy kutyát vettem észre az út mellett. Csak feküdt, de fekete, nagytestű jószág volt, gazda nélkül. Vissza nem igazán volt hova menni, és telefont sosem vittem magammal. Az egyetlen lehetőségem az volt, hogy az erdő szélén megpróbálhattam mellőzni, hátha nem érdeklek, és szép lassan elosonok mellette. A kutya végig figyelt, de csak akkor mozdult, amikor egy vonalba kerültünk. Lassan mozgott, egy koromfekete németjuhász. Gyönyörű és hatalmas volt. Lassan beért, a szívem a torkomban dobogott, futni nem volt értelme, csak mereven néztem előre és tartottam a tempót. Mellém szegődött.

Egyre jobban ellazultam, ahogy sétáltunk egymás mellett, ha támadni szeretett volna, már megtette volna. Először csak egy-egy oldalpillantást engedtem meg magamnak, majd egyre bátrabb lettem. Nyakörve nem volt, de tiszta, jól táplált állapot volt, legalább negyven kiló tömény izom, hatalmas, koromfekete bundával. Tökéletes volt. És ott feküdt, közel három kilométerre a várostól egy ösvényen! De most melletttem haladt, pontosan olyan tempóban, mint én, a köztünk lévő méteres távolságot folyamatosan csökkentette. A szívem újra egyre hevesebben vert. A kezemet mereven

tartottam a testem mellett. Olyan közel jött, hogy az ujjaim szántani kezdték meglepően puha szőrét a hátán. Egyszer csak megállt. Egy pillanatig haboztam, pár lépéssel megelőztem, majd én is megálltam és visszanéztem rá. Először mertem a szemébe nézni. Ő csak várt. Lassan felé nyújtottam a kezem, megszagolta, és a következő pillanatban felugrott rám.

Alig bírtam megtartani a súlyát. Csóválta, és ott nyalt, ahol ért.

A fűben ültünk, és én csak simogattam, dögönyöztem ezt a vadidegen óriást. Magam sem értettem, miért, de a könnyeim lassan, némán eláztatták a felsőmet. Minden feszültséget, megfélemlési kényszert, fájdalmat, sőt a legparányibb rossz gondolatomat is elmosták a könnyeim.

Nem tudom, mennyi ideig tartott mindez, de azt vettem észre, hogy elkezdett besötétedni, így kénytelen voltam elindulni hazafelé. Újdonsült barátom csóválva kísért az úton.

Álltam a kapuban, és nem akartam bemenni. Azt szerettem volna, ha velem marad, örökre, de ez lehetetlen volt. Mégsem tudtam elszakadni tőle, csak néztem a fenséges állatot.

Aztán ahogy megjelent, úgy el is tűnt: felállt és anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna, elment.

Megkérdezni egy ismerős arc mögé bújt idegen hogylétét.
 Ahogy elnőnek egymástól a barátok.
 Felnőtt, elnőtt, szétnőtt egyszeri kapcsolat.
 Egyszer csak távoli emlék lesz ahogy összefújta sorsukat a szél.
 Két levél melyek csak egy esős nap tapadnak le egymás mellé.
 Kilépve sáros jelenükből tovaszállnak, hogy ne térjenek soha vissza.
 Elfelejtik, hogy mit is tudnak a másikról.
 Biztos megváltozott már, mint ahogy megváltozott a világ is.
 Csendlik az élet.

Még tudom mikor van a születésnapod.
 Majd egyszer ígérem, hogy nem köszöntelek fel!
 Csak arra fel kell készüljek.
 Te vagy az az idegen, akit legjobban ismerek.

A nyár nekrológja.

A tél osszáriumának beharangozója.

Zayas-Torres Eduardo

Kilencvenkilenc százalék

Yolival ejtőzünk a patakparton, réti margarétába dőlve, illata kábít, nap melege arcbőrünk szeretője. Szemünk pihen. Kiskezünk is egymásén. Kedvenc pillanatainkat megosztjuk. Én azt, hogy szélben szálló barackfa virágszirmok a földre hullnak, beterítve a földutat, mely a kertkapuig vezet, míg csodálom, amint egy Istennő kékes rózsaszínbe bújik, hálóingjén az egyetlen csillogó ékkő, amit úgy hívnak, az esthajnal. Azt is elmondom, hogy fiatal fenyőfa ágai között egy utasszállítót pillantok meg, az eget szeli, az éj színébe elégetett kerozinnal fehér vonalat gravíroz a tovaúszó fénypont. Gyönyörűség még az is mutattam rá arra is, hogy az esőzést követően kitisztult az égbolt, enyhét adó légáram vert szét párás meleget és bokor zsengejében egy szikrázó csepp; a gyémánt, ami szivárványt okádott.

Szerelmem egy buborékról mesélt. Egy plastik flakonba töltött víz mélyén kel útra. Kicsi és törtet előre, kúszik fel, majd szétpattan. Lényege elvész, mégis, ha csak egy pillanatra is, de a teljes felszín bele reszket. Miközben hallgatom és elképezelem, a közelben csorgó patakra tévednek gondolataim. Korábban, ahogy kiértünk, a hídról néztük az elfolyó vizet. Silány habok úsztak, majd köveknek csapódva haladtak tovább, eggyé válva a cserettel, a rothadó növényekkel benőtt, sötétzöld vízzel. Mi lesz, ha a rém elkapja vagy engem, és többé nem találkozunk majd? – kérdeztem magamtól, magamban, míg a semmi határán, kifáradva csüggttem, utolsó éjszaka a paradicsomban, a gyönyör befejező felvillanásai utáni sokk, az eltékozoltra vetett tekintet szurkált; naplementét beárnyékoló sötét fellegek, a völgybe vezető dűlőút elhalványodik a fásor lombjai alatt, míg riadt madarak sikongatnak. Mintha megérezte volna, felült, egy mosollyal és egy számra lehelt puszival ajándékozott meg; „Ne izgulj Pedritó, tudom, hogy izgulsz, de ketten erősek vagyunk!” – szavai útra keltek, ajkairól leugráltak, majd betűlábakon mászva, finoman beterítették mellkasomat. Betűkezekkel fülcimpámba kapaszkodtak, akár cseresznye fülbevalók.

Zayas-Torres Eduardo

Nincs kapcsolat

A gyermekkor ártatlanságát és misztikus varázsát a fürtelem apránként vette el. Megjelenése gyakoribbá vált. Eleinte teljes fizikai valóját nem mutatta, csak vadásztekinetét, amit bénító, élettelen csend jelezett. Több alkalommal is megfigyeltem a vadállatot. Akkor nagyapám kertjében álltam. A nap már rég a háztetők mögé bújt; a narancskorong kis foltjából melankólia párolgott. A távoli pózna villanykörtejét körbe vevő búra – akár egy kishold – ezüstösen tündökölt a parlagon hagyott kertek felett. Fűszálak kazalokba rendezve. Frissen nyírt gypeszőnyegek. A föld lélegzik. Terméketlen gyümölcsfák szikkadtak a nyár melegében. A nappal és az este most találkoztak, az egyik búcsúzik, a másik köszön; különös, hitevesztett, mégis idilli hangulat; vattacukorba mártott biztonság.

Sokkolt, amint megláttam. Az egyik boglya mögül fekete farok kandikált ki. Lebegtette, azzal játszott, ahogy anya macskák teszik, mikor kölykeiket tanítják vadászatra, vagy lehetséges zsákmányuk figyelmének felkeltését célozva. Egyedül voltam az úrcsendben. Ahogy a kívülről száradó, de belülről rothadó és fullasztó szagú fűhalmok is. Akár a nyöszörgő, karnyi vastagságú, sebzett és göcsörtös, törpe szilvafa, mely töpörödött leveleire oly büszke, a nyomorult. A terebélyes, őszibarackot nem hozó, tompazöld lombkoronával ékeskedő fa is. A kiszáradt, tar ágak jelezte birsalmafa csonk, a hatvan éves cseresznyefa, az ágain lógó, húsát tizedelt gyümölcs, a repedések tarkította földön heverő, cseresznye bogyók, még a belükben álomba zabált, összegubbadt darazsak is, meg a lepottyant, miniatűr, csecsemőhalált halt szilvaszemek is. A napszálltában elhalványult távoli templomtorony; satnya remény.

A veszedelem meg csak ott hencsergett, jól tartott házi kedvencek módjára, háton fekvé az egyik boglyán, időnként felváltva hátsólábait a levegőbe rúgott. Mozdulataiból kitűntek lábujjai, az ón színét idéző karmokkal, végükön a fény megtört. A mancsait zsurmoló ott henyélt, csak úgy, kacéran, az istentelen lény, a nagyétkű, érzések nélkül, csak az éhség és fáradtság szükségleteivel bajlódva, nietzschei dévajssággal, a kongó idegen nesztelenségben, abszolút szuverenitásának fensőbbiségével, amit nem sértett semmilyen élőlény, madár sem járt arra.

Hogy honnan jött a rém, ki alkotta őt, azt nem tudtam. Lehet, egy rémálomban született.

Talán egy hegyvidéken álló robosztus kastély alagsori pincéjében, ahol egy gyertya fénye harap falatokat a sötétből. Közeli és távoli szipirtyó sóhajok borzolnak. Némberék nyögéseire fáklyaláng táncol. Bálna, pucér asszonyi testek fekszenek kádakban, forró vízben kifőzött fehérlepellet eltakarva. Némelyikük két lábra támaszkodva, rongyot húz fel hátsó fertályára. Ülepjüket borító bőrszövetük betegszínű, hóka és renyhe. Izzadó tomporuk élettelen állat. Elnyújtott, hatalmas dörrenésben végződő bélgáz távozik. Orrfacsaró a bűz és áttetsző párlat csapódik ki beleikből, ahol diktátoroknak és gyilkos pribékeknek készítenek fiatalító elixírt belőle. A lámpás sugara két sorban világítja meg a nőstényeket fekhelyeikben. Az életet adó szert kínkeservvel vajúdják.

Talán egy bajsejtelem szülte a rémet, amikor holdsugárban fürdött egy leartott búzamező. Az egyetlen csillag is kihunytt s egyedül az ezüst korong fénylett teljes érme korpuszával; egy láthatatlan és néma entitás pásztázó szeme. Növényecsonkok vég nélküli sorokban futottak, elszórva gabonaszemeket és töreket. Fények haldokoltak a távolban, ahol a gigász Porphürión szunnyadt; egy szibbadó hegyvonulat. Fémoszlopok árnyképei remegtek, merev, széttárt karjukban az energiát szállító vezetékekkel. Szó, sóhaj, még a lépteim és a lélegzetem sem hangzott, amikor megpillantottam a ferde, kövek alkotta kútfejet; a föld kinyúlt nyelvhegyén daganat borzolt. Vízmerítésre és –hordásra használt eszközt nem láttam. Egy csupasz fa csontváza miatt bánkódott. Valami szökkent az égen, alig észrevehetően. A mélyre ásott gödör szájából dőlni kezdett a füst, ami a bazalt színét lopta. Az a légben felém szökdelt, távolról gyermeki rajzot idéző karton figura, térdig érő csizmában, míg pengék és kések forró szikrát szórtak. Mozdulni sem tudtam, feszült némaság terpeszkedett. A kútkávé elnyelte a sötétség, amikor felszívódtunk.

Talán úgy született, ahogy a macska eltűnik a gazdátlanul fekvő portán, fekete bundájánál és kén szemeinél a kerítés tövében szenvedő fűcsomó vadabb. Ahogy vizes ostor csattan lóháton, a fakószekeret vihar emelgeti, bakján görnyedt testtartásban ketten dacolnak Isten haragjával, sárga köpenyükön csattanó cseppek villannak a fényben. Ahogy raklap hánykolódik a réten, amit árvíz ural, megsárgult nádszálak peshedt, sűrű és zavaros posványosban, bugavirágzatuk pállik. Ahogy cépok lábait maga alatt szedi, közben leskelődik világot sugárzó ablakokon, benéz, kit vihetne el, hátán zsák, melyben örökre nyoma vész dolgoknak. Ahogy nyitott zsalugáterek egymásnak ütődnek; a belsőt műszálás függöny fedi, ami mustárt idéz, az ablakkeret és a spaletták között rés figyel, mely a kinti sötétségből veszi erejét, tolvaj, nyugtalanító, hűvös fuvallat szökik be.

Pocsai Eszter

Buborékok

Klára szerette, ha az arcát finoman simogatják és szerette, ha fogják a kezét. Ez csöppet képtelenségnek tűnik, ugyanis soha senki nem simogatta meg az arcát vagy fogta meg a kezét. Ő azonban egészen biztos volt abban, hogy szereti ezeket a dolgokat. Voltak dolgok, amiket elképzelhetően is szeretett: a virágokat, a felhőket – lehettek bodorfelhők, de a viharfelhőkért is rajongott – szerette a cserebogarakat, a frissen lecserélt ágynemű illatát. Összességében elképzelhetetlenül szeretett elképzelhető dolgokat is, úgy értem: *élni*.

Klára egy olyan lány volt, aki szeretett mindent, ami a világ egészéhez tartozik, csupán őt nem szerették. Vagyis biztosan szerették, csak éppenséggel nem vették őt észre. Hogy egészen az elejéről kezdjem Klára történetét, egy kis belvárosi lakásban nőtt fel, mondhatni egyedül. Voltak szülei és volt két nővére is, de soha senki nem szólt hozzá. Emlékezett arra, hogy talán csecsemő korában babusgatták és gügyögtek neki, de öt éves korától egészen mostanig egyetlen alkalmat sem tudott volna felidézni, amikor beszéltek vele.

Ez valójában sok okból fakadhatott, de nagyrészt feleslegesnek találom, hogy mindent elmeséljek, mivel maga Klára sose nyilvánított magánya irányába túl nagy érdeklődést. Rengeteget felejtett is, csak a szép pillanatok maradtak meg, például, mikor kilencéves volt, magára öntött egy egész pohár tejet. Fogalmam sincs, hogy ez hogyan számít szép pillanatnak, de Klárának ez volt a kedvenc emléke valaha. Örült, hogy ráömlött a tej, örült, hogy a langyos folyadék eláztatta a nadrágját és örült, hogy a folyadék pár másodperc alatt teljesen kihűlt. Ezek után valójában nem sok történt Klára életében, néhányszor még kiömlött a tej, és Klárát elvitték egyszer cirkuszba, de gyűlölte minden percét, utána pedig sírt az állatok magányát látva. Gondolhatjátok, hogy többször nemigen vitték őt sehova sem.

Később, mikor már körülbelül huszonhárom éves volt, úgy határozott mégis ad egy új esélyt a cirkuszba járásnak. Valójában egy igencsak hirtelen elhatározásból lyukadt ki egy cirkusz kellős közepén. Egyik reggel szinte ébredés után eszébe jutott, hogy elmehetne cirkuszba, méghozzá cirkuszi mutatványosnak, nem csupán nézőnek. Valahogy úgy nézett ki a helyzet, hogy szokásaihoz híven, Klára a kétszobás

körüti lakásában a kanapén aludt, reggel kilenc környékén kipattantak szemhéjai, gondolkodás nélkül kiugrott a friss ágynemű meleg öleléséből (szinte minden nap friss ágyneműt húzott, nem szerette az állott szagú párnákat és takarókat), útját pedig a konyha irányába vette. Illik tudni, hogy a kanapé és a konyha közötti út az alvás mennyiségétől függően, amit Klára megengedhetett magának, öt és tíz másodperc közötti időintervallumot ölelt fel. Ez alatt a pár másodperc alatt fogalmazódott meg a lányban egész jövője. A konyhába érve felkapott három közepes méretű citromot, más labdaszerű tárgyat nem tárolt lakásában, és hihetetlen ügyességgel kezdte dobálni őket egyik kezéből a másikba, aztán a másikkól az egyikbe, mígnem a citromok dobálási pályája szabályos körmozgást írt le. Elégedetten csapta le a konyhaasztalra a három citromot, aztán önmagát is a citromok mellé helyezte és az elmúlt hetek újságcikkeit kezdte bújni buzgón.

Hamarosan meg is találta azt, amit keresett: *Híres cirkusz érkezik a kilencedik kerületbe*. Ez volt a cikk címe, gyorsan átfutott Klára szeme a sorokon, beledobálta az előbb lecsapott citromokat egy szatyorba és lakása kulcsa után kezdett kutatni. Pár perc alatt azt is megtalálta, az ajtót maga után bezárva pedig a lépcsőházon keresztül, lakásából a csupasz utcára csordogált át, citromostól, mindenestől. Nagyjából egy óra alatt érkezett meg a cirkuszba. Előadás volt éppen, megvárta, amíg lejár, és arcán széles mosollyal kutatóan aztán a ponyvák mögött a cirkusz igazgatója után. Pár határozott és pár határozatlan utasítás alapján megtalálta a köpcös igazgatót. Sikeres szóváltást követően Klára aláírt egy szerződést és kezét rázott az emberkével.

Klára elégedetten indult haza, most már hivatásos cirkuszi mutatványos vált belőle, a citromok büszkék lesznek. Csakhogy a sarokig sem ért el, a cirkuszigazgató a lány után szaladt és érthetetlenül kiabált valamit, valami ilyesmit, hogy „jaj a vászonnak, jaj az én gyönyörű hippodromomnak, jaj az életemnek!”. Klára hátrafordult, a ponyva elszakadt, csak egyetlen helyen, de ott nagy volt a hasadás. A hasadáson kékes-sárgás buborékok szálltak az égbolt végtelenjébe, biztos az utolsó mutatványból maradtak meg és égnek eresztették őket.

Klára szerette, ha finoman simogatják az arcát és megfogják a kezét. Klára sosem lett cirkuszi mutatványos, sem huszonhárom éves korában, sem később. A szakadt ponyván keresztül azonban gondolatai végre levegőhöz jutottak, megtanultak lélegezni. Klára volt a ponyva, Klára volt a cirkuszigazgató és Klára volt minden egyes buborék. Klára öt éves volt, amikor elhunyt, édesanyja temette el.

Pocsai Eszter

Munkaszünet

Egy üzletben álltunk, fülledt meleg volt a konzervekkel megpakolt polcok között. Andris ma reggel rohant bele egy rakás parázsba, teljesen leperzselte a bőrt a talpáról. Kihívtam a mentőt, a szirénáktól visszhangzó, hideg kórház épületében töltöttük a délelőttöt. Volt ott egy hosszú szoknyás nő, színes szalagokkal a hajában, talán belázasodott. Aztán szabadultunk és vásárolni kellett.

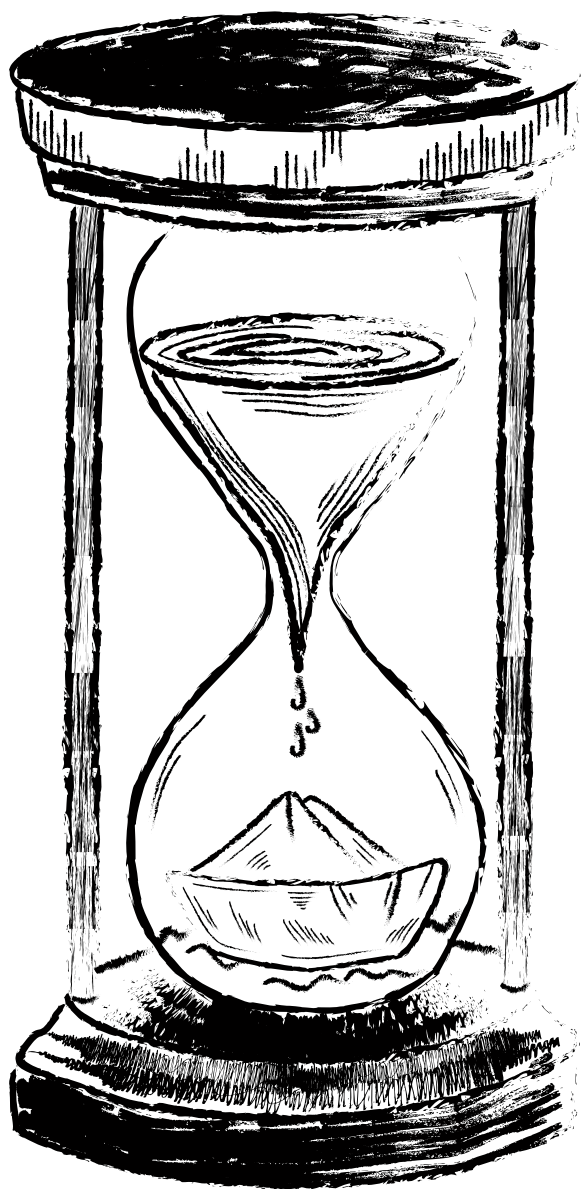
Tegnap volt május elseje, munkaszüneti nap. Ünnepeztünk a családdal, rengeteg pénzbe került a sütnivaló hús, szén, kenyér, sör és a fájdalomcsillapító. Be kellett vennem tegnap is egyet, nagyiek miatt fájt a fejem. Ritkán jönnek ide, nem vághatnak pofákat a megjegyzésekhez, mosolyogni kell. Nagypapa szerint Andris gusztustalanul meghízott, mami azt monda, hogy ez a gyerek csont és bőr, „Lenke, nem adsz neki enni!” Mindegy, a hús sült legalább, Andris felkapaszkodott a tetőre, Lenke hallgatta fia csontjait zörögni mászás közben. Fent aztán hájas testével elterült a cserepeken, a műltheti túrógombóc maradákait tömte a pofájába.

Eltelt az idő és este lett, munkaszüneti nap volt és május elseje. Tábortüzet kell rakni. A gyerekek sátorban alszanak ilyenkor, amit az udvaron húzunk fel. Végre nincs hideg odakint. Andris cipelt fát a tűzhöz, én gyöngö vagyok. Lángba borultak a megboldogult farönkök, dalra gyújtottunk mi is, mindenki énekelt és boldog voltam. Éjfélre nem maradt más, csupán parázs, elkezdett feketén bólogatni az eperfa lombja, Kiki néni nyugalomra tért. Követtük a példáját, Andris a sátorban feküdt. Oldalát nyomta egy földbucka, kicsit a bánat is. Azon gondolkodott, ha most sírni kezd benne a bolond, akkor érezni fogja, hogy könnyei a hideg padlóra csöppennek. Aztán pedig velük csöppen ő is és nem marad más utána, csak néhány véres lábnyom.

Május elseje volt tegnap, munkaszüneti nap. Május másodika van ma, szabadnapot vettem ki. Andris beleszaladt a parázsba, nem maradt bőr a talpán, cipőt sem tudott húzni, véres lett a szőnyeg, amikor végig trappolt rajta sikítózva. Mentőt hívtam, Andrist egy ormótlan vas hordágyra fektették és borogatást helyeztek a talpára. Aztán ücsörögtünk a sürgősségin, könyörögni kellett, hogy csináljanak már valamit, látják, hogy a gyerek szenved. Ezután üzletbe kell mennünk. Én gyöngö vagyok, Andrisnak cipelnie kell a roskadásig tömött zacskókat. Andris lábát nem kötötték

be, adtak nekem gézt, majd megoldom én. Felírtak nekem egy doboz fájdalomcsillapítót. A hosszú szoknyás nő kitepte a kezemből Andris cipőit, elfutott velük, nem tettem ellene semmit.

Most az üzletben állunk, május másodika van, szabadnapot vettem ki. Andris egy helyben forgott a homályos helyiségben és a polcok mögé nézett időnként, kereste a reményt. Lábai meztelenül virítottak, bekötözöm őket később, mondogattam. Az üzletből kísétálva Andris levette a többi ruhadarabját is, meztelenül kezdett futkorászni, véres lábnyomokat hagyott maga után az utcákon. Loholtam utána, csak akkor értettem meg őt, amikor alagútba jutottunk. Mikor onnan kísétáltam készült el a szelfi egy vonatról. Andris máshol lopta a napot innentől fogva, rendelt 300 kiló márványt Indiából, nem volt mit kezdjen vele, hát fák törzsére rakatta s azóta is a gyümölcsösben fogócskázik a bánattal. Nem látogatott haza.

A vonatra Gödöllőn felszállt négy utas
Két nő és két gyerek, mindkettő csak hallgat
Az asszony nagy hangon utasítja őket
Foglalják el most már csendben a helyüket

Óvodás mindkettő ilyen olyan fokon
Kíváncsian lesik, mi van kint az úton
Szalad-e őzgida, vadnyúl vagy fácánka
Ablakból kilesni világ legjobb dolga

Az asszony ideges, maradjanak nyugton
Főleg a nagyobbik gyerekekre... Kushadjon!
Kérdések, ha érik, csöndet kér, pihenne
Bárcsak már mindenki egyszer otthon lenne

A fiúcska azért sem maradna csendben
Érdekli a világ, azon belül minden
Választ ugyan nem kap, de csak tovább mondja
Hátha egyszer mégis valaki meghallja

Meglásd, apád megver, éadjunk egyszer haza
Megmondom neki ezt, hálátlan mihaszna!
Csak a gond van veled, bezzeg a testvéred...
Ő jó gyerek s okos, de ezt úgyse érted

Elképzelni lehet, hogy nézett a gyerek
Hallgatott már csendben, majd megmerevedett
Negyedik társuktól nem sokat várhatott
Bambán elmerengve, szépeket álmodott

Magát védve szólott a kisfiú halkan
Olvasni már tudok, igaz kicsit lassan
Megismétli sokszor, figyeljenek már rá
Ő is ér valamit, nem mihaszna, kontár...

Kár beléd a tudás, elmondom majd otthon
Apád elkap, csak várj, ne nekem ugasson
Az ilyen nem való iskolába soha
Börtönbe mész úgyis, ez fix, te kis buta.

RÁCZ-RÓNYAI ÁGNES

Kapcsolatok

Idegesen keresgélte a papírfecnik között, amik a határidőnaplójából hullottak az íróasztalra. Mindegyiken fontos, vagy fontosnak tűnő információk álltak, sebtiben felfirkálva. Miért is nem írta bele a határidőnaplóba – vagy, ahogy ő hívta: noteszbe – most meglenne az a francos telefonszám?! De nem, a noteszbe nem lehetett csak úgy belefirkálni, az szépen vezetve volt gyöngybetűkkel, vékonyhegyű golyóstollal. Fontosságai sorrendben szerepeltek a pin-kódok és Google-fiókok jelszavai, az elengedhetetlen kapcsolata a mai digitális világhoz. Erika ilyen volt. Ily módon próbálta tartani a lépést a digitális bennszülött generációval: a noteszben, papíralapon golyóstollal.

Tízéves volt, amikor kapott – az akkor már biztosításként dolgozó bátyjától – egy barna műbőrkötésű határidőnaplót. A biztosítónál mindenki ilyet használt, ez rettentően imponált a kislánynak.

– Akinek nincs esze, legyen notesze! – viccelődött vele a bátyja, majd két puzsi kíséretében a kezébe nyomta. – Boldog születésnapot, Hugi!

Ekkor kezdődött a notesz és Erika különös viszonya. Valahányszor a kezébe vette, varázslatos módon kiszakadt a valóságból: hirtelen felnőttek, sikeresnek, komoly nőnek érezte magát. A notesz volt Erika Szent Grálja, egyszerre misztikus és mégis kézzelfogható. A műbőr finom tapintása, a papír illata, a hófehér lapok szűzies tisztasága, hatalmukba kerítették a kislány érzékeit, mágikus kabalaként tekintett rá. Egyetlen sort sem írt bele soha. Erika így nőtt fel.

Felnőttként évente vásárolt magának határidőnaplókat, nem jegyzett fel beléjük semmit, semmiféle telefonszámot, sem találkozók időpontjait, sem a fodrász, sem a műkörmös elérhetőségét. Ezeket a kapcsolatokat nem érezte méltónak ahhoz, hogy a noteszei lapjaira kerüljenek. Egyszerűen nem tudta megtenni, ehelyett mindent papírcetlikre firkantott föl, és ezeket a fecniket tette a noteszeibe. Egy idő után jobban emlékeztettek papírsalátákra a noteszei, mint határidőnaplókra. De ez így volt tökéletes, így a noteszek lapjai fehérek és tiszták maradtak. Erikának ez a makulátlanság tetszett, ez bűvölte el.

Az utóbbi években sokat hezitált a pin-kódokon és a fontos jelszavakon: ezeket felelőtlenségnek érezte fecniken őrizgetni. Végül is, meggyőzte magát arról, hogy

ezek fontos kapcsolatok a jelenkori elektronikus világhoz. Kapcsolatok, melyeket ő maga kreált, így tulajdonképpen kapcsolatok saját digitális énjéhez, egy tudatos Erikához. Ez egészen lenyűgözte: t u d a t o s Erika. Így kaphattak helyet *kapcsolatai a digitális világhoz*, a határidőnaplók utolsó oldalain az előre nyomtatott „Jegyzetek” címszó alatt.

RÁCZ-RÓNYAI ÁGNES

Kapcsolódások

– Ezt nem gondolod komolyan! – támadt nekem Péter köszönés helyett, amikor az irodájába léptem. – Ezt a cikket akarod leadni? Ugye tisztában vagy vele, hogy egy ezoterikus havilapnak dolgozol?

– Neked is szia! Persze, hogy tisztában vagyok vele – válaszoltam higgadtan.

– Nézd, én csak egy egyszerű korrektor vagyok – folytatta aggodalmaskodó hangon. – Helyesírási hibákat, elütéseket javítok. Nem akarok beleszólni a munkádba, de nem értem, hogyan illik ez a kényszeres nő meg a vacak noteszei a KAPCSOLATOK rovatba?

Péter már több mint öt éve dolgozott ennél a lapnál korrektorként, az ezotériát kevésbé kedvelte, viszont a feltűnően csinos negyvenes főszerkesztőt annál inkább. Minden alkalommal, amikor úgy érezte, hogy egy-egy cikk nem fog tetszeni a főszerkesztőnknek, megpróbált rávenni minket – szárnybontogató írókat –, hogy írjuk át „ezoterikusabbá”.

– Nos, lehet, hogy igazad van, Péter – jelentettem ki magabiztosan és mélyen a szemébe néztem. – Ez nem egy megszokott írás, és lehet, hogy az olvasók sem fogják elsőre érteni. A célom az volt, hogy ez a cikk elgondolkodtató legyen. Végre ne a felszínt kapargassam és a régi szerelmek újjáélesztésének karmikus gyönyöreiről, vagy egy 30 éves évfolyam találkozási újjaszületett kapcsolat misztériumáról írjak. Még az is lehet, hogy...

– Jó, jó! Ez mind nagyon szép – fojtotta belém a szót, és lealacsonyító hangon folytatta –, de ez nem elég ezoterikus! Az olvasók nem gondolkodni akarnak, hanem elvárászolódni. És honnan kapartad elő ezt az Erikát? Ez ide nem elég. Írd át! – mondta parancsolón és leült a számítógépéhez dolgozni.

– Nem írom át! – válaszoltam ingerülten. – És te nem vagy a főnököm, ne mondd meg, hogy mit tegyek!

Meglepetten nézett rám, de még mielőtt megszólalhatott volna dühösen az íróasztalára dobtam a határidőnaplóm, amiből ezer cetli hullott mindenfelé, beterítve az irodáját.

– Nem vagyok elég ide? – fakadtam ki. – Nem vagyok elég ezoterikus? Nem elég ide az ember tiszta belső tudata? Az a belső tudat, ami elvezet saját magadhoz?

Én nem félek megismerni magam. Nem félek szembesülni azzal, hogy milyen a kapcsolatom saját magammal. És igen, elfogadom, hogy kényszeres vagyok, de képes vagyok a fejlődésre! Nagy utat tettem meg idáig, bejártam mélységeket és magasságokat. Képzeld, megszerettem magam! Te szereted magad annyira, hogy el merd hívni végre kávézni a főszerkesztőt? Öt éve töröd magad, hogy a tökéletesen hibátlan ezoterikus cikkeket letedd az asztalára, csak hogy felfigyeljen rád. Nézz végre magadba! Találd meg a kapcsolatodat önmagaddal!

Még soha senkivel nem beszéltem így. Megállíthatatlanul dőltek belőlem a szavak. Nem tudom, mit értett belőle Péter, vagy értette-e egyáltalán, amit mondani akarok. Nem érdekelt.

– Nem írom át a cikket sem most, sem máskor – jelentettem ki szigorúan, és kapkodva szedegettem a szétrepült papírcetlijeimet. – Majd megkérem a tördelőt, hogy tördelje „ezoterikusabbra”, nekem biztosan megteszi!

Felkaptam az asztalról a noteszemet, és végre Erikaként kiléptem az irodából.

Végh Fruzsina

Honvágtyársak

A Nagy Nap messidor hónap 29-én jött el.

A szakemberek nem tudták pontosan megmondani, mikor érkezik el – eleinte floréal végére jósolták, majd a dátum szép lassan végigvonult a prairialon, és már-már úgy festett, hogy átlóg a thermidorba.

A bizonytalanság nem tett jót a marsiaknak. A fogadóirodák kivételével, ahol már arra is lehetett fogadni, hogy mit visel majd a First Lady a Nagy Napon. Az irodák az ekrü selymet adták a legkisebb oddsszal. Végül fekete csipkében jelent meg.

A végül csak elérkező Nagy Nap alkalmából a marsiakon igazi farsangi hangulat lett úrrá, bár vallási ünnepeket már legalább háromszáz éve nem rendeztek a bolygón. A többség álarcba és maskarába bújt, és vidáman, a szilveszterről megmaradt vuvuzelákat és dudákat fújva vonult fel az utcákon, vidáman összekapaszkodva.

AMar2608_Fru03 (röviden Amar) azonban a csendes kisebbséghez tartozott. 2608. fructidor 3-án született, így bő két hónap volt hátra a huszonkilencedik születésnapjáig. Hivatalnokként dolgozott, és egyedül élt kis kockalakásában. Utálta a zajt, a felvonulást, és a Nagy Napot is. Nem értette, mi ünnepelnivaló van rajta. De azt is tudta, hogy a Nagy Nappal végleg véget ér valami, ami az őshazához köti őt és a fáját. Úgy döntött hát, hogy megtekinti. Szigorúan szólóban, a tengerpartról. Hogy biztosan legyen helye, a Marsbook-profiljával regisztrált egy „csendes, elmélkedős és elégikus” jelzőkkel hirdetett eseményre.

Mivel szingli volt, természetesen aznap is beosztották ügyeletre, bár rövidebb volt a munkanapja. Miután hazaért, kibújt szigorú, elegáns, slim fit szabású hivatali overalljából, és laza pólóba-sortba öltözött. Egy hálós szatyorba bedobott négy-öt behűtött dobozos sört, és lassan, a fő útvonalakat elkerülve kísértelt a partra.

Mire odaért, már több százan ücsörögtek mindenfelé szétszórva a szürkületben: családok, párok, magányos férfiak és nők. Mind néma csendben. A levegőben feszültség és lemondó, bágyadt szomorúság érződött. Amar felsóhajtott. Ő is éppen így érezte magát. Bár a program szervezői hangzatos jelzőket használtak, nem hazudtak. Jól döntött, hogy idejött.

Leült egy dűnére, lerúgta a papucsát, és lábujjaival mélyen beletúrt a puha, vörös homokba.

Bár sok helyen részletesen leírták és elmondták, mi történik majd, nem tudta, mire számíton. De biztosan szép lesz. És szívszorító.

Halk léptekeket hallott a háta mögött. Egy fiatal, fekete srác huppant le mellé.

– Helló, honvagyátárs! – köszönt oda neki halkan. – Nem bánod, ha veled tartok?

Amar a frappáns szó hallatán elmosolyodott, és nemet intett a fejével, majd a kezével jelezte a srácnak, hogy foglaljon helyet. Tulajdonképpen örült, hogy nem kell teljesen egyedül végigcsinálnia a dolgot. Ráadásul, ha elsírja magát, egy vadidegen előtt kevésbé lesz majd kínos.

– Amar vagyok – mondta a mellé lehuppanó fiúnak. – Van söröm.

– Tumba – mondta a srác. – Én meg sajtos krékert hoztam. Ha ideges vagyok, muszáj harapnom valamit.

Gyorsan elő is került a zsebéből egy csomag keksz. Tumba hosszasan babrált a csomagolásával, mert sehogy sem akart kinyílni. A fólia hangosan csörgött. Többen rosszállóan ciccegték.

Amar, bár a csend és a magány miatt választotta a tengerparti helyszínt, megint elmosolyodott. Szórakoztatta a fiatal tinédzser. Közvetlennek és őszintének tűnt. Átnyújtott neki egy sört. Koccintottak.

– A Földre.

– A Földre.

Tumba nagyot kortyolt a sörből, majd szipogni kezdett. Amar látta, hogy folynak a könnyei.

– Nem tudom elhinni – szipogta. – Egyszerűen nem.

– Ennyire szereted? – kérdezte Amar.

Tumba csak bólintani tudott. Sütött belőle a fájdalom.

Amar egy hirtelen ötlettől vezérelve kinyúlt, és vigasztalóan átölelte a másik srác vállát. Az hangosan zokogni kezdett, és hozzábújt Amar inas, vékony testéhez.

Így csak Amar látta, ahogy az üstökös, amelyet már a földi látnokok is több ezer éve megjósoltak, eléri és lángra lobbantja a csodálatos, kék színű üveggolyót az égen.

Végh Fruzsina

Anyaság

Anneli zavartan toporgott az épület előtt. Ha a szívére hallgat, egy intergalaktikus űrhajó sem tarthatta volna vissza, de az esze azt súgta neki:

– Ugyan már, öreg vagy te ehhez az egészhez. És ezt az újkeletű picsogást sem értem nálad.

Márpedig Anneli eszét nem lehetett elhallgattatni, mivel főként parazita iker-testvérének, Brornak a kihangosított tudata volt: ő pedig úgy gondolta, hogy ha már a teste nem tudott kifejlődni, a nővérével marad, és azóta is folyton csak beszélt, egyre csak beszélt a fejében.

Ha a szülőbolygóján az egészségügyiek értesülnek erről a „kis testi hibáról”, Annelit haladéktalanul kiszuperálják, és kiűzik a napégette sztyeppére, hogy ott pusztuljon el mint genetikai fiaskó – de az édesanyja idejekorán felfigyelt a jelekre, és megtanította Annelit a folyton a fejében káráló hang elcsendesítésére, a figyelme elterelésére. Azt azonban gyanította, hogy e rendellenesség miatt Anneli alighanem meddő lesz, és férjet sem fog találni magának, ezért a lehető legönállóbbnak nevelte.

Fiatalon halt meg, így nem érthette meg azt, hogy mindenben igaza lett a lányával kapcsolatban. Annelinek csakugyan nem lehetett gyermeke, s erre az egyébként harmonikus házassága is ráment. Ő azonban ragaszkodott ahhoz, hogy anya legyen. Tudta, hogy az édesanyja páratlan tudással ruházta fel, s ezt, meg a benne élő, a Bror hangját is elcsendesíteni képes szeretetet is meg akarta osztani egy kis poronttyal. Maradt hát az örökbefogadás.

Nem is volt annyira kínos, mint hitte. Pedig azt gondolta, kinézik, megbélyegzik majd érte, de az Univerzális Bébióvóban puhasággal, kedvességgel, megértéssel, tapintattal találkozott.

A mackósan természetes, tetőtől talpig szőrös nőnek, aki fogadta, a Martushka név állt a névtábláján. Kedvesen leültette Annelit egy fotelbe, és a kezébe nyomott egy katalógust, benne különféle világokból származó gyermekek képével. Ő kötelességtudóan végiglapozta, de már régóta tudta, hogy földi gyereket választ. Ébrényt, ahogy itt nevezték. Márpedig az ébrények nem voltak népszerűek: levegőre és rengeteg vízre volt szükségük, és nem bírták sem a szélsőséges meleget, sem a fagyot.

Anneli álmában látta már a gyermekét: egy kerek pocakú, hurkás kezű-lábú, barna szemű, barna hajú, pörköltkávészínű bőű kislányt, akinek egy csillag ragyog a homlokán. Bror persze kiröhögte érte. De Bror mindent és mindenkit kinevetett, és látszólag semmi öröme nem volt az életben az örökös pizskálódáson és kritizáláson kívül. Anneli nem értette, hogy ha egyszer meg sem született, hogy tudott ilyen gyorsan megöregedni.

Miután illendő ideig várt, félénken odasétált Martushkához, és elmesélte neki az álmát.

Meglepetésére a nőnek könnyfátyol lepte be a szemét, és gyöngéden ráhelyezte a mancsát Anneli kezére.

– Kedvesem, az álmok néha valóra válnak – mondta titokzatosan. – Várjon meg itt.

Nemsokára visszatért. Anneli döbbenten meredt rá: Martushka hatalmas bal karján ott ücsörgött az álombeli kislány. A sokktól megmerevedett. A helyzet Brort is váratlanul érte: hirtelen elhallgatott. Anneli fejében életében először tökéletes csend honolt. Csak a csodaszép földi kislány gügyögését hallotta, aki felé nyújtózott.

Martushka elmosolyodott.

– Majának hívják. Egyéves múlt. Vegye el. Kíváncsi magára – ez jó jel.

Anneli remegő kézzel nyúlt a gyerekért. Maja hozzásimult, és kíváncsian simogatni kezdte Anneli sima, kemény üvegbőrét, amely a kislányujjak érintésétől felmelegedett és amorffá vált, mintha libabőrös lett volna. Anneli még sosem tapasztalt magán ilyesmit.

Ahogy azt sem, ami a fejében történt. Mert ugyan megszólalt Bror, de...

– Jaj, de édes kis picike, arany csillag!

Anneli nem bírta tovább: sírva fakadt. Martushka elvette tőle Maját, és megértően lapogatta a mancsával a hátát.

– Semmi baj, elsőre ez is nagyon szép.

– Kérem, kérem, ne... – könnyögött Anneli. – Tudja...

Martushka értő tekintettel nézett rá.

– Tudom – felelte puha hangon. – Hallom az ikreket. Mindig is hallottam. Az én ikerhúgom meghalt a születésemkor, talán azért. Ki tudja? De most menjen, pihenjen. Sok megbeszéltnivalója lesz még az öccsével. Várjuk majd vissza önöket, Maja meg én.

Anneli könnyek között bólintott.

Az épületből kifelé menet, miközben a maszatot takarította le az arcáról, ismét megszólalt a fejében Bror. Úgy beszélt hozzá, ahogy soha.

– Mondd csak, nővérekem – kérdezte –, akkor mi mostantól szülők vagyunk?

Rónaszéki Tímea

Árulás a chaten

Mindenki a családban egy témáról érdeklődött: „Hogy állsz a fiúkkal?”

Tizenhat évesen folyton ezzel piszkáltak. Nem mintha nem vágytam volna rá, hogy végre legyen valakim, de őszintén szólva, már általános iskolában sem voltam a népszerűség mintaképe, és a középiskola sem hozott áttörést.

Egyik nap mentem haza buszon az iskolából. Bejárós lévén már megszoktam az egyhangú buszutakat, de ez valahogy más volt, mert egy különös érzés fogott el: mintha valaki figyelne engem. Nem fordultam meg, csak ültem és bámultam ki az ablakon. Nem is sejtettem még hogy ez életem egyik meghatározó pillanata lesz.

Amikor hazaértem, egy üzenet várt engem a Facebookon. Egy pillanatra megakadt a szemem a névén: Hollósi Ádám. A profilkép egy átlagos srácot mutatott normál testalkattal, barna hajjal, a szeme színét nem láttam tisztán, de ez nem is számított, mert valami más ragadott meg. Egy egész hétköznapi üzenettel indította a beszélgetést „Szia! Mi újság?” Egy egyszerű kérdés volt, amin szinte én rögtön elmosolyodtam. Mondta, hogy látott a buszon, és nagyon megtetszettem neki, főleg a szőke hajam és a szeplőim.

Órákig beszélgettünk, sok közös volt bennünk, ő is félénk volt, én is, mindketten introvertált személyiségek voltunk. Minél többet beszélgettünk, annál inkább úgy éreztem, mintha egy másik világba csöppentem volna. Úgy folyt a beszélgetés, mintha mindig is ismertük volna egymást. Végre úgy érezem nem vagyok egyedül a világban, aki nem vágyott zajos bulikra és az üres szórakozásra. Sokat beszélgettünk a mai fiatalokról is (nem mintha mi nem lettünk volna azok), hogy mennyire elcsúsztak, hogyan próbálnak menőnek tűnni a drogokkal, alkohollal és hogy a gyerekek is úgy viselkednek, mintha felnőttek lennének. Miközben beszélgettünk úgy éreztem, hogy ugyanazokat a dolgokat látjuk, érezzük. Mindkettőnket ért veszteség is, én az apámat vesztettem el, ő pedig az édesanyját. Olyan érzés volt, mintha két elveszett lélek egymásra talált volna.

Az iskolában is sokszor váltottam vele üzenetet, mivel a barátnőm is ezt tette. Folyton a barátjáról beszélt így visszagondolva szerintem kapcsolatfüggő volt. Vártam én is arra az érzésre, mint ő, valakihez tartozni romantikus értelemben,

vagyis nem valakihez akartam tartozni romantikus értelemben, nemcsak valakire vágytam, hanem Ádámra. A másik fele akartam lenni, néha titokban vágytam arra, hogy megjelenjen az iskolám bejárata előtt egy virágcsokorral, de ez nem történt meg, csak online beszélgettünk. Már ennek is gyanúsna kellett volna lennie.

A személyes találkozásra nehezen került sor. Mindig vártam mikor lesz, de nem hozta fel, vagy ha én hoztam fel, akkor jöttek a kifogások: „Nem érek rá”; „Beteg vagyok”; „Ez a hely nem jó” stb. Így telt el egy év mire sikerült kikönyörögni egy találkozót vele.

Végül eljött a nagy nap, amit úgy vártam, mint egy sivatagi vándor az első esőcseppet. Ahogy mentem ki az iskolából a szívem majd kiugrott a helyéről, a tenyerem meg izzadt. Nem messze találkoztunk az iskolától, ami viszont meglepett, hogy nem úgy nézett ki, mint a képen, mivel kiderült, hogy egy régebbi kép van neki beállítva profilképnek. Ez még nem is lett volna akkora baj – elvégre a külső nem minden –, de az igazi probléma az volt, hogy előben valahogy eltűnt az a varázs, amit az üzeneteinkben éreztem. A képernyő mögött olyan könnyed volt minden: a szavaink összecsengtek, mintha egy dallamot játszanánk, de most ez a dallam hamisan szólt. Hiába próbáltam visszahozni azt az izgalmat, amit a beszélgetéseink alatt éreztem, nem találtam meg benne azt a valakit, akit elképzeltem. Mégis próbáltam még neki esélyt adni, gondoltam talán csak zavarban vagyunk, hiszen eddig sosem találkoztunk. Azonban egy másik találkozóra nem került sor, mert újra előállt a kifogásokkal. Először csalódott voltam, aztán mérges. Minden erőfeszítést én tettem bele, és egyetlen szóval sem jelezte, hogy ő is akar valamit ebből. Végül úgy döntöttem elengedem, nem írok neki többet, ennek ellenére ő megsemmisített engem ilyen könnyen, sőt bosszút is állt.

Egyik nap az osztálytársam, Laura számonkért, hogy én miért írtam róla Ádámnak. A szavai élesen csattantak, én meg csak álltam ott némán, mint egy árnyék, ami nem találja a helyét a világban. Nem értettem az egészet, és őszintén szólva, a mai napig se értem, miért volt annyira dühös. A lényeg, hogy Ádám elárult engemet, elküldte Laurának a beszélgetéseinket és kiragadott belőle egy részletet, amit ő teljesen félre értelmezett és azt hitte őt sértettem meg, holott én egy másik lányra mondtam azt, hogy már sok fiúval volt dolga, nem Laurára. Ennek ellenére én lettem az utált személy az osztályban. Hiába próbáltam magyarázkodni, a szavaim olyanok voltak, mintha zárt ajtókon kopogtatnék. Nem hallotta meg, vagy talán nem is akarta meghallani. A magyarázataim süket füle találtak, és én egyre mélyebben süllyedtem abban a fullasztó érzésben, hogy nincs kiút. Minden próbálkozásom a magyarázkodásra csak olaj volt a tűzre. Egyedül maradtam a vádakkal, az elutasítással. Laura kirohanása

miatt az egész osztály ellenem fordult. Mindenki nevetett rajtam, pletykáltak rólam a hátam mögött. Azt mondták csak sajnáltatom magam, hogy nem járok bulizni, mintha ez szégyen lenne. Pedig nem ez volt a helyzet, egy percre se bántam, hogy nem járok bulizni, egyszerűen csak beszélgettünk Ádámmal és ez egy tény volt az életemből. Az eset után azt kívántam bárcsak szétnyílna a föld alattam és elsüllyednék, egésznap csak sírni tudtam volna.

Miután Ádám megalázott remegő kézzel írtam rá, hogy miért csinálta ezt. A válasza egyszerre volt zavaros és dühítő. Azt írta azért tette, mert Laura kérte meg rá, és mert szeret engem és nem tud elfelejteni. Szeret? Ez lenne a szeretet? Nem tudtam eldönteni, hogy sírjak, vagy nevessek a fájdalomtól. Hogy lehet valaki ennyire ellentmondásos? Ahogy lassan összeállt a kép, hogy nemcsak az lány osztálytársaimmal beszélt még, hanem talán az összes lánnyal a megyéből, szinte beleszédültem. A szívem darabokra szakadt, és úgy éreztem soha nem fog összeállni, amikor elmondta ezt nekem, nem volt köztünk semmi, mégis úgy éreztem, mintha megcsalt volna. Még bevallotta nekem azt is, hogy miközben én vártam arra, hogy végre időt szánjon rám ő közben több lánnyal is találkozott szinte minden héten és ezért voltak a kifogások, ezért került nehezen sor rám. Ádám írta azt is, hogy „Sajnálom” és hogy nem akarta, hogy így alakuljon, de nekem ez már nem volt elég.

Ennyi voltál nekem Hollósi Ádám: egy illúzió, egy tükörkép, amit sosem érinthettem meg igazán, mert mindig ott volt köztünk a képernyő. Egy varázslat, ami eloszlott, amint kiderült, hogy hazugságra épült. A digitális tér titkaiban éltél, de én csak egyike voltam azoknak, akikkel a színjátékok játszottad.

Soha többet nem beszéltem Ádámmal, bár éppen olyan nehéz volt elfelejteni, mintha ténylegesen kapcsolatban lettünk volna. Utána is ismerkedtem interneten, de azon voltam, hogy minél hamarabb személyes találkozó legyen belőle, mert rájöttem, hogy egy kapcsolat nem lehet valódi, ha csak szavakkal és képekkel éled meg. Nem pótolhatja az érintést, a csókot, és főleg nem azt az érzést amikor érzed a másik illatát.

Ádám emléke sokáig ott lüktetett bennem, mint egy seb, amit hiába próbálsz elfelejteni. Idővel persze begyógyult, de a heg sosem tűnt el teljesen.

Azt hiszem, mióta a megfelelő emberrel találkoztam, valamennyire megnyugodtam, de ha megkérdeznék, ki volt az első szerelmem, nem tudnék válaszolni. Ádám? Az a valaki, aki utána jött? Nem tudom. A digitális tér mindent összezavart, vele együtt engem is.

Rónaszéki Tímea

Másként kódolva

A hangok ma különösen erősek. Minden csengő, kopogó, surrogó nesz külön univerzumként robban a fejemben. Anya azt mondja, csak képzelődöm, de én tudom, hogy a szomszéd macskája pontosan huszonhatszor nyávogott ma reggel és a hűtő zúgása két tizedhanggal magasabb a megszokottnál.

Nem vagyok beteg, csak másképp érzékelem a világot, mint a többiek. Számomra minden részlet fontos. Minden! Néha fárasztó tud lenni.

–Evelin, ne felejts el bevenni a gyógyszered! – kiabált nekem anya a konyhából.

–Tudom anya, mindig 6.38-kor veszem be. – válaszolom. Huszonegy éves vagyok, de anya még mindig úgy kezel, mintha gyerek lennék. Nem érti, hogy a rutinom szent, és sosem felejttem el.

Először megmosakszom, pontosan 3 percre mosom a fogam. A törölközőt ötször hajtom össze, mielőtt visszakasztom. 6:30-kor felöltözöm – mindig ugyanabban a sorrendben, zokni nadrág, póló, hidegebb évszakokban meg a pulcsi is előkerül. 6:38 a gyógyszer ideje. Utána reggelizem: kakaós csiga és tej, mint minden kedden. Hétfőn bundáskenyér, szerdán mézes kenyér, csütörtökön gabonapehely, pénteken szendvics. A kakaós csigát mindig hat egyenlő részre vágom és az óramutató járásával megegyező irányba eszem meg. A tej hőmérséklete pontosan olyan, amilyennek lennie kell, anya tudja, hogy mennyi időre kell kivenni a hűtőből.

7:45-re érek be a munkahelyemre, egy IT-cég ügyfélszolgálati irodájába. Tökéletes munka nekem, csendes iroda, fix rutinok, és főleg e-mailben kommunikálunk. A főnököm tudja, hogy autista vagyok, és tiszteletben tartja a szükségleteimet. Az állást egy autistákat segítő szervezettel találtam, ők készítették fel a vezetőséget, hogy mire van szükségem. Ugyan a cégnél van hivatalos befogadási program, de a mindennapi gyakorlatban még mindig kihívásokkal küzdenek a hozzám hasonló munkavállalókkal kapcsolatban. Egyszerűen a szerencsének is köszönhetem, hogy fel tudtak venni engem egy ilyen presztízsű céghez. Van egy mentorom is, aki segít, ha túl sok az inger vagy túl nehéz helyzetbe kerülök. Bár rendelkezem egy kis csendes sarokkal az irodában, így is vannak nehéz napjaim, amikor a liftben összefutok más osztályok dolgozóival, vagy változik a megszokott meetingek időpontja, vagy

amikor csapatépítő programokat tartanak, mindig hallom, ahogy összesúgnak „Ő az a különleges figyelmet igénylő lány.” De legalább van munkám. Az órák minden hatvanadik percben rezeg, hogy tartsak szünetet, ez egy munkavédelmi előírás a képernyő előtti munkavégzés miatt. Ilyenkor felállok, elmegyek a konyhába vízért, vagy sétálok egyet a folyosón.

Munka után jön a nap legjobb része: a Minecraft-tal játszás. A játék Discord-szerverén senki nem tudja, hogy autista vagyok. Ott csak Evelin001 vagyok, aki ügyesen épít, és mindig segít másoknak begyűjteni a tárgyakat

3 hónapja egy Wolfhunter99 nevű játékos, akinek a valódi neve Bence, csatlakozott a szerverünkhöz és feltűnt, hogy mennyire kreatívan gondolkodik. Nem zavarja, hogy minden építményemnek tökéletesen szimmetrikusan kell lennie, sőt még segít is számolni a blokkokat. Az mondja, hogy menő, ahogy észreveszem a legapróbb dolgokat is. Amikor új tagokat kerestünk az építő csapatunkba a játékhoz, mindenki röviden bemutatkozott. Így tudtam, meg, hogy Bence huszonöt éves és programozóként dolgozik. Egy nap azonban olyan dolgot írt, amitől a gyomrom is görbe rándult:

„Mi lenne, ha találkoznánk a valóságban is? Van egy jó gamer kávézó a belvárosban.”

Az ereimben megfagyott a vér. Mit mondhatnék neki? Igen szeretnék vele találkozni, de mi van, ha észreveszi, hogy néha túl sokáig bámulok egy pontra? Vagy hogy időnként néha úgy ringatózóok, mint egy idióta, amikor ideges vagyok? A gyógyszerek persze segítenek a tünetek enyhítésében, mégse vagyok olyan, mint a többiek.

„Bocs, most nem érek rá” válaszoltam végül, pedig semmi dolgom nem volt.

„Akkor majd máskor?” jött azonnal a válasz.

Csak bámultam a kurzort, hogy most mégis mit tegyek? Hazudjak neki? Amíg ezen gondolkodtam a képernyő újra felvillant egy üzenet Bencétől.

„Tudod, nagyon szeretem hallgatni, ahogy a játékokról beszélsz. Olyan dolgokat veszel észre, amiket én nem, és nem csak játékokról szeretnék hallgatni.”

A szívem majd kiugrott a helyéről. De mi lesz, ha találkozunk, és rájön, hogy nem vagyok normális? Hogy nem tudok a szemébe se nézni? Vagy hogy pánikba esek, mert túl hangos a kávézó?

Három napig gyötrődtem a válaszon. Minden este megnéztem a beszélgetésünket, aztán inkább Minecraft-videókat néztem. De egyik este álltam a tükör előtt, végig simítottam a barna, egyenes hajamon, rájöttem, hogy a gyógyszerek tényleg sokat segítenek, ha azt beveszem, nem ringatózok annyit, a szemkontaktus is jobban megy, még ha nem is szeretek sokáig valakinek a szemébe nézni. Talán megtudnám csinálni. Végül írtam neki, hogy találkozzunk szombaton.

A GameStop kávézó előtt állva hatszor ellenőriztem a címet és négyszer a megbeszélt időpontot. Tíz perccel korábban érkeztem, mert utálok késni. A hasam görcsbe

rándult, ahogy beléptem és...belépett Ő. Nem olyan, mint amilyennek elképzeltem, sokkal jobban nézett ki annál. Szőke, göndör fürtjei rakoncátlanul ugrálnak. A zöld szemei vidáman csillogtak a kávézó lámpáinak fényében. Idegességemben levettem és visszatettem a karkötőmet a csuklómról, egyszer, kétszer, háromszor. Nem ezt nem szabad! Mély levegőt vettem, ahogy a pszichológusom tanította. Nem fog észrevenni semmit, csak egy normális lány vagyok egy normális találkozón.

Végül leült velem szemben, köszöntünk egymásnak. A mosolya feloldotta a görcsöt a gyomromban. Kedvesen, természetesen beszélgettünk, pont, mint online. Figyeltem bizonyos dolgokra, hogy például ne számoljam hangosan, hogy hány kockacukrot teszek a kávémba, vagy hogy ne rendezem át a szalvétákat színárnyalatok szerint. Meglepően könnyen beszélgettünk. Főleg a Minecraftról persze, de másról is. Az munkahelyünkről, a családjainkról, a kedvenc sorozatainkról. Néha meg kellett állnom, hogy ne magyarázzak túl részletesen.

Az első találkozás után jött a második találkozás, aztán a harmadik, és egyre több. Moziba mentünk, sétáltunk a parkban, még egy kiállításra is elvitt, ahol nem zavarta, hogy minden festménynél pontosan öt percig álltam.

Két hét után megfogta a kezem, nem rántottam el. Először bizsergett, furcsa érzés volt, de aztán jó lett. Nagyon jó. Egy hónap után megcsókolt, akkor már tudtam, hogy nem titkolhatom tovább, hiszen egy kapcsolatban a legfontosabb az őszinteség.

–Bence, el kell mondanom valamit. – szólaltam meg egyik délután, amikor a parkban ültünk a kedvenc padunkon. A szívem úgy kalapált, hogy biztos voltam benne, hogy ő is hallja –Én... én autista vagyok. Ezért féltam veled találkozni.

Elmondtam neki minden furcsaságomat, hogy ezért tudok minden Minecraft-blogbejegyzést, ezért számolom mindig a lépéseimet hazafelé. A vallomásom után hosszú csend következett.

–Tudod, sejtettem – mondta halkan – De attól még különleges vagy számomra, és pont ezért szerettelek meg.

Ekkor értettem meg: nem kell tökéletesnek lennem, csak önmagamot adni, mert a szeretet nem arról, hogy elrejtjük a valódi énünket, hanem hogy találunk valakit, aki pont olyannak szeret, amilyenek vagyunk.

Jére Anett: Na Zdrowie!

Az ember sokat gyötri magát
Álmatlan éjszakája csendes óráiban
S már megszokott barátja a hiány
Mely sosem hagyja őt magára.
Álmodunk, s felkelünk hajnalban
Úgy teszünk mintha álmunk semmi volna
De mégis ott motoszkál egész nap
Az alak, kivel titkos kötelékünk van.
Nem létezik már ő, elment régen
De itt hagyott valamit hátra,
Tudom mi az, s kimondani félek
Mert a szerelemnek elmúlt már a lángja.
Kapocs ez, egy láthatatlan kötelék
Melynek egyik vége nálad maradt,
Másik végét nálam hagytad még annak idején
Hiába, hogy szívem-lelkem tagadja.
Néha csak egy apró gondolat,
Máskor ezernyi emlék borítja el elmém
Így leszek én boldog-boldogtalan
Bárcsak végre elmúlna a kísértés.
Mert mint szellem bukkansz fel
Az életem különös időszakaiban
S mit sem törődsz azzal, amit teszel
Felkavarsz bennem egy hatalmas vihart.
Tudom hogy ez sosem múlik el,
Bőrünk, izmaink, csontjaink mélyén
Ott bujkál a lélek,
Mely világít a szellem fényén.
S a lélek tisztában van vele
Mire, vagy inkább kire? Van szüksége
Hogy az élet különös szele
Sodorja majd őt a neki illő helyére
Mert itt élsz te minden cselekedetemben,
a beszéded ritmusát követem hangommal,
Gondolataid életre kelnek elmémben
S arcod ívét kísérem arcommal.

Láng Blanka

Végső utazás...

Viszkoly Regina temetése március 24-én délután négy órakor kezdődött, amiről minden ismerőse értesítve lett. Szép, napos idő volt aznap, mintha az időjárás is meg akarta volna tisztelni a holtat. A koporsó sírba eresztése csendben történt, senki sem szólalt meg, gyászének sem hangzott. A szipogások és könnyhullatások közepette került Regina végső nyughelyére. A szertartás után pedig, mintha a lány halálával minden megszűnt volna fontos lenni, senki sem tért egyből haza. Habár a halál körülményei senkinek sem volt világos, a halott mindenki számára valóságos volt.

A legelső távozó mégis a külföldről hazatérő unokatestvérei voltak, akik csak ünnepekkor látták a lányt. Sosem beszélgettek vele igazán, egyedül felszínes témákról. Azt minden alkalommal kifejtették viszont, hogy az adott időjárás mennyire rossz hatással van a veteményekre. Most büntudattal távoztak, mivel sosem próbáltak meg közelebb kerülni a lányhoz.

Őket Regina keresztszülei követték. Gyermekkorában ismerték igazán a lányt, amikor még jóban voltak szüleivel, de ahogy a barátságuk hanyatlott, úgy Reginát sem keresték fel többé. Könnyes szemmel idézték fel a közös pillanatokat, amikor még állatkertbe, strandra és vidámparkba vitték a kislányt. Visszaemlékeztek a gyermektegy mosolyra, amelyik önfelédten tudta értékelni a legapróbb dolgokat is. Ugyanolyan izgalommal nevetett egy cukorkáért, mint a legújabb babáért; egy kavicsot olyan nagy szeretettel hordozott magával, akár egy drága ruhát. Sajnálták már az elvesztett éveket, amikor a szülei iránt érzett harag megakadályozta őket a látogatásban és közös programokban.

Ismerősei is eltávolodtak onnan lassan. Csak kevés időt töltöttek vele, de az minőségis idő volt az emlékükben. A gyerekkori barátságok, versenyeken ellenfelek, bulis ismeretségek sorban távoztak, hogy térjenek vissza megszokott életükbe. Nostalgiaival gondoltak vissza régi találkozósaikra, de mintha fel se fogták volna, el sem fogadták volna, hogy Regina már nincs többé, őt már nem látják. A közös látogatások a kocsmába, a parkban való hatalmas nevetések úgy fúrták vissza magukat emlékezetükbe, mintha bármikor visszatérhetnének, és megisméltódnának.

Évfolyamtársai hagyták el ezután a sírt. Élete utolsó éveiben voltak jelen, múltjáról nem is igazán tudtak. Persze szimpatikusnak tartották, mégse gondolták úgy,

hogy ismerték volna. A mindig derűs lélek most megkérdőjeleződött szemükben. Mennyit láttak a valóságból? Értetlenül néztek össze és próbálták összerakni a történetet szavakból, apró foszlányokból. Nem állt össze a kép, a félreértés lehetősége ott lebegett a szemük előtt. Keresték a választ az esetre, de csak még több kérdést vetett fel számukra.

Következtek közeli unokatestvérei és egyéb rokonai, akik szinte élete végéig vele maradtak. Gyakran találkoztak, nem csak ünnepek alkalmával, ők tényleg elhitték, hogy ismerik Reginát. Velük nőtt fel, a szemük láttára vált felnőtté. Végigkísérték őt a röglyös utakon, minden előadását megnézték az iskolában, segítették a nagyvárosba való felköltözéskor. A lány mindig vidám volt, mindig volt egy jó szava bárkihez és ebből kiindulva remélték, hogy mindannyiukat túl fogja élni. Isten ugyebár megtartja a jó embereket. Most nem tartotta meg, és hatalmas csapásként érte őket a halálhír. Semmilyen betegsége nem volt a lánynak, halálának körülményei teljesen rejtélyesek voltak. Lelkileg összezúzva hagyták el a sírt és reménykedtek abban, hogy nem kell többet hasonlóan részt venniük.

Barátai nehezen léptek el Regina mellől. Órák hosszat nézték könnyes szemmel a sírboltot. Minden emléküik özönvízként tért vissza a lányról. Nem is csoda, hiszen pár nappal ezelőtt még együtt lógták le az előadást és ültek be az egyetemhez közeli apró kávézóba. Regina akkor már furcsán hosszan köszönt el tőlük, pedig úgy gondolták hétfőn ismét találkozni fognak. Mintha egy hosszú utazásra készült volna, ahonnan nincs visszaút. Igaza volt... Ami akkor túlzásnak tűnt, most beigazolódott. Mégsem hagyta őket nyugodni a tudat, hogy senki nem mondott semmit a halál körülményeiről, mindenki hallgatott. Sajgó szívvel léptek ki a temetőből vissza a megszokott életbe, ezúttal Regina nélkül.

Szülei maradtak legtovább. Már sötét volt, amikor elszakították magukat a lányuktól. Hiszen még előtte való nap látták őt élettel telve, most pedig minden összedőlt. Egyetlen gyermekük a sírban fekszik, pedig ők minden megtettek érte. Támogatták őt anyagiakkal, meglátogatták őt a nagyvárosban, még ki is takarították neki a lakást. Szemük előtt lejátszódott a film, ahogy a lány felnőtt. Amikor gyerekként mindig sírt, amikor a tanulás miatt nem volt hajlandó beszélni velük, mert „fáradt”. Minden apró mozzanat végigfutott a fejükben. Akármennyire szerették, Regina mindig hálátlanul elutasította őket, pedig az életüket adták a lányért. A rengeteg érzés összekavarodott bennük és már azt sem tudták, melyik a legerősebb. Harag? Veszteség? Szomorúság? Fájdalom? Csalódás? Szeretet? Éppen úgy, ahogy élteben, halálában sem volt egyértelmű, hogyan érezzenek a lány iránt. Fájó szívvel kerestek választ a kérdéseikre, még ők sem tudták, hogy mi végzett Reginával. Egyedül a plébános tudja, aki nem árulja el senkinek sem. Még nekik sem, pedig ők a szülei a lánynak!

Néhány sírral arrébb egy hatalmas fa árnyékában egy alak végignézte a képmutatók színjátékát. Viszkoly Regina bőröndjét kezébe véve indult el a reptér felé, hogy megkezdje az új életét Incsa Ritaként.

A SOROZAT EDDIG MEGJELENT KÖTETEI

- Volt egy ember. József Attila költészete ma (2005)
- Tavaszi zsongás (2006)
- Kortárs hangon (2007)
- Kortárs hangon (2008)
- Kortárs hangon (2009)
- Kortárs hangon (2010)
- Kortárs hangon (2011)
- Kortárs hangon (2012)
- Kortárs hangon (2013)
- Kortárs hangon (2014)
- Kortárs hangon (2015)
- Kortárs hangon (2016)
- Kortárs hangon (2017)
- Kortárs hangon (2018)
- Kortárs hangon (2019)
- Kortárs hangon (2020)
- Kortárs hangon (2021)
- Kortárs hangon (2022)
- Kortárs hangon (2023)
- Kortárs hangon (2024)

A KORTÁRS HANGON '25
NEMZETKÖZI HALLGATÓI IRODALMI PÁLYÁZAT
ZSŰRIJÉNEK DÍJAZOTTJAI

ELSŐ DÍJ:

Mátyás Emőke Ibolya (Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet, Kolozsvár),
Vozáry Viktória (Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger)

MÁSODIK DÍJ:

Buna Blanka-Boróka (Babes-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár)

HARMADIK DÍJ:

Aux Eliza (Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger),
Csóka Zsófia (Comenius Egyetem, Pozsony)

KÜLÖNDÍJ:

Hochhauser Ronald Erik (Babes-Bolyai Tudományegyetem),
Kócsó Alexandra (Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad)
Usier Tamara (Babes-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár)
Vass Gergely (Eszterházy Károly Katolikus Egyetem, Eger)

ÍRÓSZÖVETSÉGI DÍJ:

Szlovákiai Magyar Írók Társaságának díja

REKTORI DÍJAK:

Eszterházy Károly Katolikus Egyetem rektori díj
Vozáry Viktória

Miskolci Egyetem rektori díj
Végh Fruzsina

Partiumi Keresztény Egyetem rektori díj
Kócsó Alexandra

A KORTÁRS HANGON '25
NEMZETKÖZI HALLGATÓI IRODALMI PÁLYÁZATOT
TÁMOGATÓ LAPOK

A Vörös Postakocsi – Irodalmi, művészeti, kritikai folyóirat, Nyíregyháza

Helikon – Irodalmi folyóirat, Kolozsvár

Hepehupa – Irodalmi folyóirat, Zilah

Irodalmi Szemle – Irodalmi folyóirat, Pozsony

KULTer – Művészeti folyóirat, Debrecen

Opus – Irodalmi folyóirat, Dunaszerdahely

Spanyolnátha – Művészeti folyóirat, Miskolc

Sugárút – Irodalmi folyóirat, Szatmárnémeti

Újvárad – Irodalmi folyóirat, Nagyvárad

